1

เลือดหยดหนึ่งหยดลงบนปีกผีเสื้อ ผีเสื้อตัวนี้เป็นเพียงสิ่งที่ประดับอยู่บนปิ่นปักผม ปีกที่ฝังด้วยอัญมณีล้ำค่าคล้ายสัตว์ที่มีชีวิต มันกำลังดูดเลือดสดๆ หายเข้าไปในอัญมณีจนเกลี้ยง

อ้อ เลือดของสาวพรหมจารีหรือ หอมหวานอย่างที่คิดเสียด้วย... ไม่สิ เลือดของสาวพรหมจารีหนนี้หอมยิ่งกว่าที่แล้วมา เป็นเลือดที่หอมบริสุทธิ์ที่สุดที่เขาเคยลิ้มรสในรอบร้อยปีมานี้

ในความมืดมิด วิญญาณปีศาจที่ถูกกักขังอยู่ในปิ่นปักผมกำลังหลับใหลรอคอยผู้มีวาสนามาปลุกเขาให้ตื่นด้วยเลือดสดๆ

คราวนี้จะเป็นสตรีแบบใด การแต่งงานแบบใดที่รอคอยให้เขาไปผูกด้ายแดง เขาตั้งตาคอยยิ่งนัก...

ไม่สิ ต้องบอกว่าสิ่งที่เขารอคอยคือการถูกปลดปล่อยออกไปอีกครั้ง ดอมดมกลิ่นความปรารถนาที่แพร่ขจายในโลกใบนี้ มองดูผู้คน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□.indd 7 10/9/2561 BE 14:07

โง่งมไร้ปัญญาผลุบโผล่อยู่ในบ่วงแห่งความรักและความแค้น

เขาคือเหอกวน วิญญาณปีศาจที่ถูกคาถาเซียนขังไว้ในปิ่นปักผม ในที่สุดเขาก็จะได้ออกมาปรากฏตัวบนโลกนี้อีกครั้ง

ริมทะเลสาบ ในพุ่มต้นกกกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา โครงร่างของบุรุษค่อยๆ ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง เส้นผมยาวปลิวสยาย ร่างสูงเพรียว เครื่องหน้าคมคายล้ำเลิศและท่วงท่างามเย้ายวนได้ปรากฏตัวในยุทธภพอีกครา

เหอกวนค่อยๆ ลืมดวงตาน่าหลงใหลคู่นั้นขึ้น ลมทะเลสาบพัดผมยาวดำนุ่มสลวยของเขาให้ปลิวสยาย สถานที่ที่เขาอยู่คือทุ่งต้นกกที่ไหวเอนตามแรงลม

เขามองไปรอบๆ ด้วยดวงตาดอกท้อ* ยั่วยวนใจที่ฉาบฉายด้วยรอยยิ้ม มองหาผู้มีวาสนาที่ปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมา ทว่าก็ไม่พบสตรีนางใด

คนล่ะ? หญิงสาวที่ปลุกเขาตื่นด้วยเลือดสดๆ อยู่ที่ใดเล่า

เหอกวนกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความฉงน สุดท้ายเขาก็ก้มศีรษะลงมาเจอเด็กตัวเล็กๆ ในกอกกไหวเอนนั้น

พูดให้ถูกต้อง นั่นคือเด็กหญิงที่ดูเหมือนเพิ่งจะอายุได้ราวๆ สามขวบ เวลานี้นางกำลังจ้องมองเขาตาเป็นประกาย ใต้จมูกของนางมีเลือดกำเดาไหล สิ่งที่อยู่ในมือก็คือปิ่นปักผมผีเสื้ออันนั้น

รอยยิ้มที่ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มของเหอกวนแข็งค้าง เขาจ้องตอบเด็กหญิงที่นั่งอยู่ในพุ่มกก คิดไม่ถึงเลยว่าสิ่งที่ปลุกเขาให้ตื่นขึ้นจะเป็นเลือดกำเดาของเด็กผู้หญิง!

---

* ดวงตาดอกท้อ หมายถึงตาที่โตแต่เรียวยาว หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย ดูเจ้าชู้เย้ายวน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 8 10/9/2561 BE 14:07

ชายหนุ่มหน้างั้ำ มุมปากกระตุก คาถาปิดผนึกกำหนดวิธีเอาไว้ชัดแจ้ง ผู้ที่จะแก้คำสาปโลหิตให้เขาจะต้องพร้อมด้วยเงื่อนไขสองประการ หนึ่งคือเป็นสตรี สองคือเป็นเลือดของสาวพรหมจารี

เข้าใจอะไรผิดหรือไม่! ต่อให้จะกำหนดเงื่อนไขเอาไว้ก็ช่วยระบุให้มีชั้นเชิงสักนิด เด็กผู้หญิงที่ขนยังไม่ทันขึ้นนับเป็นสตรีด้วยหรือ เลือดกำเดาก็นับเป็นเลือดด้วยหรือ ถ้าอย่างนั้นจะนับเลือดระดูของสตรีรวมไปด้วยเลยหรือไม่ หา?

เด็กผู้หญิงที่อายุเพิ่งสามขวบจะเข้าใจเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เสียที่ไหน แล้วเขาจะช่วยผูกด้ายแดงให้นางได้อย่างไร หรือต้องรอให้นางเติบใหญ่มีทรวดทรงองค์เอว ร่วมห้องกับบุรุษได้เสียก่อน แล้วเขาจึงจะช่วยหาคู่ให้นางได้

เหอกวนโมโหเดือดดาล ใบหน้าหล่อเหลาแปรเปลี่ยนเป็นเหี้ยมโหดน่าสะพรึง ผมดำยาวสลวยปลิวพลิ้วในอากาศราวกับงูวิเศษนับร้อยตัว เล็บทั้งสิบงอกยาวดั่งกรงเล็บแหลมคม ใบหน้าดุร้ายน่าสยดสยองราวกับปีศาจในแดนมารในเวลาชั่วพริบตา

กว่าร้อยปีมานี้ เดิมเขาเป็นวิญญาณแตกซ่าน พลังอาคมอ่อนแรง จนกระทั่งได้ผูกเชื่อมบุพเพสันนิวาสให้หญิงสาวมาไม่รู้เท่าไร วิญญาณจึงได้ค่อยๆ กลับมารวมตัวกัน สั่งสมพลังอาคมจนได้คืนร่างมนุษย์ในที่สุด

นี่คือคาถาจองจำที่ผู้บำเพ็ญเซียนผนึกไว้บนร่างของเขา ถ้าหากต้องการแก้คาถานี้จะต้องผูกด้ายแดงที่เดิมนั้นควรจะเชื่อมกันอยู่ขึ้นใหม่อีกครั้ง พาหญิงสาวผู้นี้ให้กลับมามีบุพเพสันนิวาสอีกครา จนกระทั่งเขาได้ชดเชยความผิดจบสิ้นจึงจะได้รับอิสระอีกหนหนึ่ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 10/9/2561 BE 14:07

แม้เขาจะเป็นปีศาจ แต่ก็เป็นปีศาจที่รักสะอาด ตอนนี้เอาเด็กหญิงมาให้เขา แล้วจะให้เขาผูกด้ายแดงอย่างไร จะให้จัดการนางทั้งแบบนี้ก็คงไม่ได้หรอกกระมัง!

เขาโมโหลอยไปลอยมาอยู่ตรงนี้ รอบกายก็เกิดพายุเล็กๆ เพราะโทสะที่ก่อตัวรวมกัน เด็กหญิงกลับยังนั่งอยู่บนพื้นพร้อมถลึงตาโตจ้องเขาคล้ายกับว่าเจอคนน่าขัน นางจึงหัวเราะคิกคักออกมา

เหอกวนผงะ เขามองเด็กหญิง นึกไม่ถึงว่านางจะใจกล้านักไม่เกรงกลัวเขาเลยสักนิด เมื่อครู่เพราะโมโหเกินไปจนไม่ทันได้พินิจมองนาง ตอนนี้เขาก้มตัวลงมองสำรวจดวงหน้าเล็กของเด็กหญิง อยู่ๆ ก็พบว่าเด็กคนนี้หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูมากทีเดียว เวลาที่หัวเราะขึ้นมาก็ชวนให้หลงใหลนัก พอเห็นใบหน้ายิ้มนั่นแล้ว โทสะที่มีอยู่เต็มท้องเขาก็พลันสลายไปไม่น้อย

เด็กหญิงยื่นมือออกมาดึงชายเสื้อเขาด้วยความใคร่รู้ การกระทำนี้ทำให้เหอกวนผงะอีกครั้ง ดวงตาดอกท้อเย้ายวนแวบรัศมีประหลาด เด็กหญิงคนนี้สัมผัสเขาได้อย่างนั้นหรือ

แต่ก่อนนั้นคู่พันธะโลหิตอย่างมากทำได้แค่มองเห็นเขา ได้ยินเขา ทว่าเด็กหญิงผู้นี้ถือเป็นคนแรกที่สัมผัสเขาได้ ดูท่าคำสาปโลหิตจะเกิดการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ไปตามจำนวนการผูกด้ายแดงที่มากขึ้นเรื่อยๆ

"โต้วโต้ว!"

เสียงสตรีหรือ?

เหอกวนมองตามที่มาของเสียง เห็นสตรีนางหนึ่งร่อนลงมาจากฟ้าด้วยวิชาตัวเบา

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 10/9/2561 BE 14:07

"โต้วโต้ว ในที่สุดก็หาเจ้าเจอสักที" มู่ฮ่วนชิงก้าวมาข้างหน้า รีบอุ้มเด็กหญิงวัยสามขวบขึ้นมา พอเห็นเลือดกำเดาของเด็กน้อยก็ขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ "เอ๋? ทำไมเลือดกำเดาไหลล่ะ"

โต้วโต้วเป็นชื่อเล่นของเด็กน้อย นางมองมารดาแล้วหัวเราะอย่างมีความสุข มือเล็กชี้เหอกวน ร้องตะโกนอย่างเบิกบาน "บินๆ ท่านอาบินๆ"

มู่ฮ่วนชิงมองไม่เห็นเหอกวน นางมองตามทิศทางที่เด็กน้อยชี้ไป แต่ก็เห็นเพียงนกที่บินร่อนขึ้นๆ ลงๆ บนผิวทะเลสาบ จึงนึกว่าเด็กน้อยชี้ให้ดูนก

เวลานี้เหอกวนที่ลอยอยู่กลางอากาศหันมามองสำรวจมารดาของเด็กน้อยตามอำเภอใจ สตรีนางนี้อายุราวๆ ยี่สิบกว่า หน้าตาสะสวยน่ารัก ท่าทางองอาจห้าวหาญ รูปร่างสูงปราดเปรียวและมีเสน่ห์ สิ่งที่ทำให้เขาตาเป็นประกายคือข้อมือขวาของสตรีนางนี้มีด้ายแดงบุพเพสันนิวาสที่คนทั่วไปมองไม่เห็น ทว่าปลายอีกด้านของด้ายแดงนั้นกลับขาดสะบั้น

"อ้า น่าสนุก..."

เหอกวนเลิกคิ้ว เอามือข้างหนึ่งลูบปลายคาง ไม่มีริ้วโทสะปรากฏบนใบหน้าคมคายอีกต่อไป ดวงตาดอกท้อทั้งคู่หรี่เป็นรอยยิ้ม จ้องตรงจุดที่ด้ายขาดด้วยความสนอกสนใจเป็นพิเศษ นั่นคือร่องรอยที่ถูกดึงจนขาดไปดื้อๆ

ที่แท้คู่พันธะในครั้งนี้ไม่ใช่เด็กหญิง แต่เป็นมารดาของเด็กน้อย เขาจึงมองเห็นด้ายแดงที่ข้อมือของนาง

เหอกวนวนเวียนรอบตัวมู่ฮ่วนชิงด้วยความสนใจเป็นที่สุด นางเป็นสตรีที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ดีเหลือเกิน เขาไม่จำเป็นต้องรอให้เด็กน้อย

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 10/9/2561 BE 14:07

เติบใหญ่ ขอแค่ช่วยมารดาของนางผูกด้ายแดงก็พอ

โต้วโต้วมองผู้เป็นมารดาด้วยความฉงน แล้วหันไปมองท่านอา นางพบว่าเหมือนมารดาจะมองไม่เห็นท่านอาผู้นี้จึงรู้สึกสับสน

"ชู่ว์...เสี่ยวโต้วโต้ว มีแต่เจ้าที่มองเห็นท่านอา อย่าบอกผู้อื่นเชียวนะ" เหอกวนคลี่ยิ้มน่าหลงใหล ตอนที่มู่ฮ่วนชิงอุ้มเด็กน้อยกลับไป เขาก็ตามสองแม่ลูกไปด้วย

มู่ฮ่วนชิงเอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดเลือดกำเดาบุตรสาวพลางเอ่ยถาม "โต้วโต้ว เจ้ากินลิ้นจี่หมดเลยใช่หรือไม่"

โต้วโต้วยังคงกะพริบตาจ้องมองท่านอาที่ลอยอยู่ในอากาศผู้นั้น ไม่ได้ตั้งใจฟังที่แม่ตัวเองพูด

มู่ฮ่วนชิงส่ายหน้า ลิ้นจี่นั้นเป็นผลไม้รสหวานที่ส่งมาจากทางใต้ ซึ่งหายากเป็นพิเศษ เนื้อนุ่มฉ่ำน้ำ มิน่าเล่าโต้วโต้วถึงได้ชอบ

"เจ้าต้องฉวยโอกาสกินหมดตอนที่แม่นมจี้ไม่ได้สังเกตแน่ๆ ผลไม้นี้ถ้ากินเยอะแล้วจะร้อนในง่าย ห้ามกินอีกนะ รู้หรือไม่"

โต้วโต้วหัวเราะคิกคัก สองมือโบกขึ้นๆ ลงๆ เวลานี้มู่ฮ่วนชิงจึงได้สังเกตเห็นว่ามือขวาของลูกกำอะไรบางอย่างอยู่

"เอ๋? เจ้าถืออะไรอยู่ในมือ" มู่ฮ่วนชิงกางมือบุตรสาวดูอย่างละเอียด เป็นปิ่นปักผมของสตรีอันหนึ่ง บนปิ่นนั้นฝังประดับด้วยผีเสื้องามประณีตตัวหนึ่ง

มู่ฮ่วนชิงหยิบปิ่นมาดูด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะวางเอาไว้ใต้แสงอาทิตย์แล้วพินิจมองมัน อัญมณีบนปีกผีเสื้อวาววาบรัศมีสุกปลั่งใต้แสงอาทิตย์ งดงามจนชวนตะลึง

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 10/9/2561 BE 14:07

"โต้วโต้ว เอาปิ่นอันนี้มาจากไหน"

โต้วโต้วเอื้อมมือมาคว้าปิ่นไว้แน่น "ของข้า"

"ใครให้เจ้ามา"

"ของข้า"

"เก็บได้ใช่หรือไม่"

"ของข้า"

มู่ฮ่วนชิงส่ายหน้า "ปิ่นอันนี้ไม่ใช่ของเรา ต้องเอาไปคืนเขา"

"ของข้า"

"ไม่ได้"

พอเห็นมารดาริบปิ่นอันนั้นไป โต้วโต้วก็ขอบตาแดงรื้นขึ้นทันที น้ำตาเอ่อท้นออกมา "ของข้า...ผีเสื้อ...ของข้า..."

โต้วโต้วร้องไห้งอแง มู่ฮ่วนชิงรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก เพราะโต้วโต้วเป็นเด็กดีและว่าง่ายมาโดยตลอด ผู้ใหญ่พูดอะไรกับนาง นางก็ฟัง นี่ถือเป็นครั้งแรกที่ร้องไห้โยเยเพราะปิ่นอันนี้

เมื่อทำอะไรไม่ได้ มู่ฮ่วนชิงก็ได้แต่คืนปิ่นอันนั้นกลับไปไว้ในมือบุตรสาว พอได้ของแล้ว โต้วโต้วก็หยุดร้องไห้ทันที ดวงตาที่ชื้นน้ำตากลับมาทอยิ้มด้วยความดีใจ

มู่ฮ่วนชิงเห็นนางกำปิ่นไว้แล้วคลี่ยิ้มพออกพอใจก็อดยิ้มไม่ได้ คิดในใจว่าช่างเถอะ ปิ่นอันนี้ให้บุตรสาวเล่นก่อนก็แล้วกัน เด็กๆ อยากได้ของใหม่ๆ ชั่วครู่ชั่วยาม เห็นปิ่นเป็นของเล่น ผ่านไปไม่กี่วันพอเบื่อแล้วก็จะโยนทิ้ง ถึงตอนนั้นนางค่อยเก็บปิ่นมา ดูว่าจะหาเจ้าของพบหรือไม่ แล้วค่อยคืนให้เขาไป

Page □□□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 10/9/2561 BE 14:07

เมื่อตัดสินใจแล้ว มู่ฮ่วนชิงก็ไม่ดึงดันอีก แต่นางไหนเลยจะรู้ว่าที่โต้วโต้วกำปิ่นไว้ไม่ปล่อยเป็นเพราะในปิ่นนั้นมีท่านอาที่บินได้ และตอนนี้ท่านอาผู้นี้กำลังยิ้มแฉ่งตามพวกนางกลับบ้านมาด้วย

เหอกวนเลิกคิ้ว มองโต้วโต้วถูกมารดากอดไว้ในอ้อมอก ใบหน้าเล็กซบไหล่มารดา นางยังคงทำตาโตจ้องมองเขาอย่างฉงน เนื่องจากเมื่อครู่ร้องไห้ ดวงตาจึงฉ่ำน้ำ ยิ่งมองก็ยิ่งน่าเอ็นดู

"ไม่ได้การละ ดวงตาของเจ้าตัวเล็กช่างน่าหลงใหลยิ่งนัก!" เหอกวนหัวเราะบอกพลางส่งเสียงจุ๊ๆ แม้เด็กน้อยจะยังเล็ก แต่เขาก็ดูออกว่าเด็กหญิงคนนี้พอเติบใหญ่จะต้องเป็นยอดหญิงงามอย่างแน่นอน

โต้วโต้วไม่กลัวเขาและไม่กลัวคนแปลกหน้า อีกทั้งยังฟังคำพูดเขาช่วยลดความยุ่งยากให้เหอกวนได้ไม่น้อย

เขาพอใจมาก กลีบปากงามหยักโค้ง ขยิบดวงตาดอกท้อให้เด็กหญิง

โต้วโต้วเห็นอีกฝ่ายขยิบตาก็หดศีรษะด้วยความเขินอายทันที เอาหน้าตัวเองซุกเข้าในอ้อมกอดของมารดา

"โต้วโต้ว เป็นอะไรไป?"

โต้วโต้วไม่พูดอะไร ได้แต่โผล่ดวงตาทั้งคู่ออกมาจ้องท่านอาที่บินได้ผู้นี้

เนื่องจากมู่ฮ่วนชิงอุ้มบุตรสาวอยู่ มองไม่เห็นสีหน้าของเด็กน้อย จึงนึกไปว่านางง่วงแล้ว

"ง่วงก็นอนเถอะ!" นางตบหลังเด็กน้อยเบาๆ ให้ดวงหน้าเล็กนอนซบไหล่ตน เด็กเล่นเหนื่อยแล้วก็มักจะง่วงนอนแบบนี้

เหอกวนสำรวจเป้าหมาย สตรีนางนี้เป็นวิชาตัวเบา ดูท่าวิชายุทธ์

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 10/9/2561 BE 14:07

จะไม่เลวเลยทีเดียว บนร่างของนางไม่มีกลิ่นของสาวพรหมจารี แสดงว่านางเคยผ่านบุรุษมาแล้ว แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงได้ทำให้บุพเพสันนิวาสนั้นสิ้นสุดลง ดังนั้นด้ายแดงที่ข้อมือนางจึงมีรอยดึงขาด

เหอกวนยกยิ้มชั่วร้าย ดูท่าภารกิจครั้งนี้คือต้องต่อด้ายแดงที่ถูกดึงขาดให้กลับมาเหมือนเดิม ไม่รู้ว่าเดิมนั้นอีกฝ่ายของด้ายแดงคือบุรุษแบบใด

มู่ฮ่วนชิงยังไปไม่ถึงทางเข้าประตู แม่นมจี้ก็รีบวิ่งมา

"คุณหนูของข้า ในที่สุดก็กลับมาแล้ว!" แม่นมจี้มองคุณหนูเล็กขอบคุณฟ้าดินอย่างดีอกดีใจ ตอนที่คุณหนูน้อยหายไป นางร้อนใจจนแทบร้องไห้

"โต้วโต้ว ดูสิ เจ้าทำแม่นมจี้ตกใจจนจะร้องไห้แล้ว" มู่ฮ่วนชิงบีบจมูกต่อว่าบุตรสาว

โต้วโต้วมองไปทางแม่นมจี้แล้วคลี่ยิ้มน่ารัก "แม่นม" นางร้องเรียกด้วยเสียงออดอ้อน แล้วยังยื่นมือเล็กทั้งสองข้างจะให้อีกฝ่ายอุ้ม

พอเห็นรอยยิ้มนั้น แม่นมจี้ก็ใจละลายแล้ว แทบจะควักหัวใจให้นายน้อยก่อนจะรีบโอ๋นาง "ไม่ว่านะ ไม่ว่า แม่นมรักคุณหนูนะเจ้าคะ"

มู่ฮ่วนชิงหลุดหัวเราะ ส่งบุตรสาวให้แม่นมจี้แล้วบอกเล่าเรื่องราวคร่าวๆ ก่อนจะให้แม่นมจี้พาเด็กน้อยไปล้างหน้าบ้วนปาก แล้วอีกสักพักให้ป้อนน้ำแกงเห็ดหูหนูขาวเพื่อบรรเทาอาการร้อนใน นางบอกพลางหยิบปิ่นในมือเด็กน้อยมาตอนที่เจ้าตัวไม่ทันสังเกตเห็น

พอแม่นมรู้ว่าเมื่อครู่ที่คุณหนูน้อยเลือดกำเดาไหล ที่แท้เป็นเพราะกินลิ้นจี่ที่ส่งมาจากทางใต้มากเกินไปก็ร้องเสียงดังด้วยความปวดใจ

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 10/9/2561 BE 14:07

แล้วรีบอุ้มโต้วโต้วเข้าห้อง

มู่ฮ่วนชิงหมุนตัวไปห้องหนังสือ นั่งลงที่โต๊ะแล้วหยิบปิ่นอันนั้นมาดูอย่างละเอียด ฝีเสื้อตัวนี้ทำอย่างประณีตยิ่งนัก ไม่ใช่สิ่งที่ชาวบ้านทั่วไปจะมีได้อย่างแน่นอน เกรงว่าจะเป็นชนชั้นสูงคนใดทำหาย วันพรุ่งจะส่งคนไปสืบหาดูสักหน่อยว่ามีผู้สูงศักดิ์คนใดผ่านเส้นทางนี้แล้วทำปิ่นหายบ้างหรือไม่

ตอนที่นางมองจ้องปิ่นอันนี้ แสงประกายของอัญมณีส่องสะท้อนเข้าตานาง อยู่ๆ ก็รู้สึกแสบตาจนต้องหลับตาลง พอหลับตากลับรู้สึกว่าความง่วงงุนอันรุนแรงเข้าจู่โจมทันทีทันใด ทำให้นางรู้สึกง่วงนอน

มือเรียวสวยของเหอกวนลูบศีรษะนางเบาๆ หัวเราะเสียงแหบต่ำเปี่ยมเสน่ห์

"นอนเถอะ! ให้คุณชายอย่างข้าดูหน่อยว่าบุรุษที่ทำให้เจ้ามีเด็กคนนี้คนที่เคยผูกด้ายแดงกับเจ้านั้นคือผู้ใดกันแน่..."

มู่ฮ่วนชิงร่างอ่อนยวบ ก่อนจะฟุบลงกับโต๊ะแล้วหลับไป

สี่ปีก่อน...

ท่ามกลางแวดวงชนชั้นสูงในเมืองหลวง ระยะนี้มีข่าวอันน่าตื่นตะลึงแพร่ออกมา...เจิ้นหย่วนโหว* ฝูเยี่ยนหลินจะแต่งงาน

ฝูเยี่ยนหลินคือตัวเลือกของสามีที่ดีที่สุดในสายตาของสตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวง หญิงสาวตระกูลผู้ดีที่หมายมั่นในตัวเขาต่างแอบแย่งชิงกัน

* โหว บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ 5 ขั้นรองจากชั้นอ๋อง คือ กง โหว ป๋อ จื่อ หนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 10/9/2561 BE 14:07

เงียบๆ แต่การจะแต่งงานกับเขานั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ฝูเยี่ยนหลินไม่เพียงสง่างามรูปโฉมเลิศล้ำ นอกจากจะรับช่วงสืบทอดบรรดาศักดิ์แล้ว ก็ยังรับราชการเป็นผู้บัญชาการทหาร ทั้งมีอำนาจทหารในมือสิบหมื่นนาย

หากคิดจะแต่งงานกับเขา นอกจากจะต้องมีฐานะชาติตระกูลที่ทัดเทียมกับเขาแล้ว ก็ยังต้องมีโชคจากสวรรค์ด้วย

ความโชคดีนี้ถูกมู่ฮ่วนชิงบุตรสาวคนโตของสกุลมู่แย่งเอาไปแล้ว จะพูดให้ถูกคือถูกบิดาของนางแย่งชิงไปแล้ว

พูดถึงมู่ชางอิงบิดาของนาง เขาคือขุนนางคนโปรดของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน บิดาของนางเป็นพระอาจารย์ของรัชทายาทตั้งแต่สมัยที่ฮ่องเต้ยังทรงเป็นรัชทายาท เขาปกป้องพระองค์หลายครั้งหลายคราด้วยชีวิต คอยสนับสนุนองค์รัชทายาทมาตลอดจนกระทั่งได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ในวันนี้ ทำให้ฮ่องเต้เชื่อมั่นในตัวใต้เท้ามู่เป็นอย่างยิ่ง และยังทรงโปรดปรานในตัวเขามิคลายจนบัดนี้

ผู้คนต่างแพร่ข่าวธิดาคนโตของสกุลมู่ มู่ฮ่วนชิงได้ยอดบุรุษอย่างเจิ้นหย่วนโหวมาครอบครอง เพราะอาศัยงานมงคลสมรสพระราชทานที่ใต้เท้ามู่ไปทูลขอฮ่องเต้ ไม่เช่นนั้นด้วยมู่ฮ่วนชิงในวัยสิบเก้าและมีรูปโฉมธรรมดาๆ มีหรือที่ตำแหน่งภรรยาแห่งจวนโหวจะเวียนมาถึงนางได้

เมื่อถึงวันงานมงคลสมรสพระราชทาน สตรีสูงศักดิ์ทั่วเมืองหลวงต่างร่ำไห้คร่ำครวญ ไม่รู้ว่าฉีกผ้าเช็ดหน้าขาดไปไม่รู้เท่าไร ถ้อยคำแห่งความอิจฉาโกรธแค้นอึกทึกครึกโครม ต่างกล่าวขานกันว่างานนี้เปรียบเหมือนดอกไม้สดปักบนมูลโค แน่นอนว่าดอกไม้สดนี้หมายถึงท่านโหวฝูเยี่ยนหลินผู้มีรูปโฉมงามสง่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 10/9/2561 BE 14:07

ความจริงมู่ฮ่วนชิงก็ถือว่าหน้าตาไม่เลว แต่จะเอานางไปเปรียบเทียบกับคนอื่นมิได้ หากเทียบความงามของมู่ฮ่วนชิงกับสตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวงแล้ว นางก็จะกลายเป็นใบไม้เขียวที่ช่วยขับเน้นดอกไม้ทันที

นางในวัยสิบเก้าจนป่านนี้ก็ยังไม่ได้ออกเรือน ครั้นมีคนทุ่มเถียงกันแพร่ออกไปว่าเป็นเพราะนางมีรูปโฉมธรรมดาทั่วไป ดังนั้นจึงขายไม่ออก ต้องพึ่งบิดาประจบประแจงฝ่าบาท จึงได้งานมงคลสมรสพระราชทานนี้มา

แต่พวกนางรู้เสียที่ไหนว่าความจริงวันที่มู่ฮ่วนชิงถูกเรียกตัวกลับเมืองหลวงเพราะงานมงคลสมรสพระราชทานนั้น นางมีสีหน้าบึ้งตึงราวกับมีความแค้นใหญ่หลวงกับใครมา

มู่ชางอิงและมู่ฮ่วนชิงพ่อลูกคู่นี้นิสัยเหมือนกัน พอทะเลาะกันขึ้นมาก็จะลงไม้ลงมือไม่ใช้ปาก พอตีกันขึ้นมาก็ทำเอาจวนสกุลมู่วุ่นวายจนฟ้าดินสะเทือนเลื่อนลั่น

มู่ชางอิงเป็นพระอาจารย์ของรัชทายาทได้ วิชายุทธ์ย่อมไม่อ่อนแอ เขาคือยอดฝีมืออันดับหนึ่งในวังหลวงที่หาตัวจับยาก และแม้มู่ฮ่วนชิงจะมีวิชายุทธ์ไม่ธรรมดาเช่นกัน ทว่าพอสู้กับบิดา นางก็ย่อมเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

ในเมื่อสู้ไม่ชนะ นางก็จะไม่ให้บิดาได้อยู่เป็นสุข ดังนั้นตอนที่หมัดของผู้เป็นพ่อกระแทกมา นางก็จงใจไม่หลบเลี่ยง ทว่ากลับยื่นหน้าไปให้เขากระแทกใส่

ไม่ผิด สิ่งที่สตรีใส่ใจที่สุดคือรูปโฉม แต่นางมู่ฮ่วนชิงไม่สนใจเลยสักนิดเดียว

แต่น่าเสียดายที่หมัดนั้นไม่ได้โดนใบหน้า เนื่องจากเบี่ยงทิศทาง

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 10/9/2561 BE 14:07

ได้ทันเวลาพอดี จึงซัดโดนเข้าที่หน้าอก แม้จะลดกำลังลงสามส่วนแล้ว แต่นางก็ยังถูกซัดจนบาดเจ็บภายใน

นางกระอักเลือดแล้วหมดสติไปทันที ตอนที่ฟื้นขึ้นมา นางก็นอนอยู่บนเตียงแล้ว มารดานั่งอยู่ข้างๆ น้ำตาเม็ดโตแต่ละหยดร่วงลงมาให้นางเห็นราวกับให้เปล่าไม่คิดเงิน

"ท่านแม่..." นางร้องเรียกเสียงอ่อนแรง นางรู้ว่าตัวเองทำให้ท่านแม่เสียใจ ที่นางจงใจให้ท่านพ่อซัดหมัดนั้นมา เพราะรู้ว่าหากท่านพ่อทำร้ายตนจนบาดเจ็บ ท่านแม่จะต้องโมโหจนไม่สนใจท่านพ่อ เพราะท่านแม่คือจุดอ่อนของท่านพ่อ แต่นางก็ลืมไปว่าท่านแม่ก็เป็นจุดอ่อนของนางเหมือนกัน

มารดาของนางเป็นเพียงอนุคนหนึ่งของบิดา มีนามว่าลี่อี๋เหนียง* แต่กลับเป็นสตรีที่ท่านพ่อรักสุดหัวใจ

จากที่แม่นมอู่ที่เคยปรนนิบัติท่านแม่เล่าให้ฟัง ตอนนั้นท่านแม่เป็นสตรีที่ท่านพ่อของนางชิงตัวมาจากทุ่งหญ้าทางแดนเหนือ

ลี่อี๋เหนียงเดิมเป็นเพียงหญิงเลี้ยงแกะธรรมดาๆ และมีคู่หมายแล้ว ตอนนั้นใต้เท้ามู่ติดตามฮ่องเต้สมัยที่ยังทรงเป็นรัชทายาทไปตรวจตรางานก่อสร้างกำแพงฉางเฉิง อยู่มาวันหนึ่ง ใต้เท้ามู่กำลังควบม้าห้อตะบึงอยู่ในทุ่งหญ้า เห็นแม่นางผู้หนึ่งกำลังต้อนแกะสองสามตัวไปกินหญ้าปากครวญเพลงพื้นเมือง ใต้เท้ามู่เห็นนางตอนนั้นก็จ้องนางตาเขม็งเหมือนกับหมาป่าเห็นแกะ

หลังจากไปสืบมาแล้วจึงได้รู้ว่าอีกไม่นานนางจะแต่งงานแล้ว แต่บิดาของนางถึงกับหาวิธีชิงตัวนางมาบรรจุเข้าเป็นอนุในจวนสกุลมู่

* อี๋เหนียงเป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 19 10/9/2561 BE 14:07

จนนางกลายเป็นลี่อี๋เหนียง

ตอนนั้นใต้เท้ามู่มีภรรยาเอกอยู่แล้ว ในจวนก็มีอนุมากมาย ซึ่งต่างเป็นสาวงามที่ขุนนางขี้ประจบแต่ละท้องที่ส่งมาให้ แต่จะว่าไปก็น่าแปลก ใต้เท้ามู่กลับรักมั่นแค่ลี่อี๋เหนียงเพียงคนเดียว

มู่ฮ่วนชิงรู้ว่ามารดาไม่ได้รักบิดา แม้จะผ่านมานานหลายปี มารดาก็เย็นชากับบิดามาโดยตลอด แม่นมอู่บอกว่าหลังจากที่มารดาคลอดนางออกมาแล้ว บิดาก็ตัดสินใจเลี้ยงดูนางให้เป็นบุตรสาวคนโตในนามของภรรยาเอก นี่คือสาเหตุที่มู่ฮ่วนชิงได้กลายเป็นบุตรสาวคนโตของสกุลมู่

บิดาของนางทำเช่นนี้เพราะอยากจะใช้วิธีแสดงความรักต่อบุตรสาวบอกกับท่านแม่ว่าในใจของเขามีนางเพียงคนเดียว

มู่ฮ่วนชิงโชคดีจริงๆ เพราะลี่อี๋เหนียงเป็นอนุคนโปรดที่ใต้เท้ามู่รักที่สุด ดังนั้นด้วยการขอร้องของลี่อี๋เหนียง มู่ฮ่วนชิงจึงได้เริ่มเรียนวิชายุทธ์ตั้งแต่อายุห้าขวบ

มารดาของนางตั้งใจอยากให้นางมีชีวิตที่แตกต่าง อยากให้นางแข็งแกร่ง ไม่เหมือนกับคุณหนูที่ต้องอยู่แต่ในห้องชั่วชีวิต มองเห็นท้องฟ้าที่กว้างใหญ่เพียงแค่สวนหลังบ้าน

เมื่อเข้าไปในตระกูลใหญ่ก็จะไม่ได้ออกมาง่ายๆ เรือนหลังของจวนโหวก็เหมือนกับเรือนหลังของขุนนางใหญ่อื่นๆ ที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดีทั้งในที่ลับและที่แจ้งของภรรยาเอกและเหล่าอนุ เมื่อบุตรสาวเติบใหญ่และได้ออกเรือนก็เพียงแค่เปลี่ยนสถานที่รบรากันต่อไปเท่านั้น

ลี่อี๋เหนียงเข้าใจการต่อสู้หลากหลายรูปแบบในหลืบลึกของบ้าน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 20 10/9/2561 BE 14:07

ตระกูลใหญ่ดี ดังนั้นเมื่อมู่ฮ่วนชิงอายุสิบสาม ถึงวัยที่จะคุยเรื่องออกเรือน นางก็คิดหาวิธีส่งลูกไปอยู่เคหาสน์สกุลมู่ที่อยู่ทางเหนือ ไปจากเมืองหลวงที่วุ่นวาย เพื่อไม่ให้มู่ฮ่วนชิงต้องมีชีวิตแบบสตรีสูงศักดิ์ในตระกูลใหญ่เหล่านั้น

ตอนที่มู่ฮ่วนชิงไปถึงทางเหนือ เห็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ไร้ขอบเขต นางก็ตระหนักรู้ทันที

สภาพแวดล้อมที่นี่ดีต่อสุขภาพ มารดามาจากทุ่งหญ้า ท้องฟ้าที่นางเห็นก็คือที่ที่มารดาของนางใช้ชีวิตอยู่ในตอนแรก ความรักที่มารดามีต่อนางก็คือการให้อิสระนางได้ออกไปโบยบินบนท้องฟ้า

อาจมีสักวัน นางที่เป็นวิชายุทธ์แล้วจะริเริ่มสร้างอาณาเขตในดินแดนทางเหนือ แล้วรับมารดาไปอยู่ด้วย อยู่ให้ห่างจากเมืองหลวงและจิตใจคนที่ซับซ้อนน่ากลัว

แต่น่าเสียดาย ใต้เท้ามู่คือจิ้งจอกเฒ่าพันปีกลับชาติมาเกิดในแวดวงขุนนางและในหมู่คนที่เคยคลุกคลีด้วย เขามีดวงตาที่มีอำนาจสูงสุดมากกว่าผู้อื่นอยู่หนึ่งข้าง จึงมีพระราชโองการสั่งให้มู่ฮ่วนชิงกลับเมืองหลวงแต่โดยดี คล้ายมีฟ้าผ่านางให้ตกจากฟากฟ้าร่วงหล่นลงมาสู่พื้นดิน ถูกประหารสิ้นชีวันอยู่ตรงนั้น

คนนอกต่างพูดกันว่างานมงคลสมรสพระราชทานครั้งนี้ที่ใต้เท้ามู่ขอมาให้นางเป็นสิ่งที่สตรีชั้นสูงในเมืองหลวงต่างก็เฝ้าใฝ่ฝัน นางมิได้เป็นบุตรสาวคนเดียวในจวน ทว่าบิดาของนางกลับมอบงานมงคลสมรสที่ดีที่สุดนี้แก่นาง แต่มู่ฮ่วนชิงเข้าใจเจตนาของบิดาดี เขาใช้งานแต่งนี้ผูกมัดนาง ฉะนั้นก็เท่ากับผูกมัดมารดาของนางไว้ด้วย

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 21 10/9/2561 BE 14:07

มู่ฮ่วนชิงเดือดดาลยิ่งนัก ตลอดชีวิตนี้บิดามักจะไม่เลือกวิธีการเสมอ เขาวางแผนชั่วเล่นงานมารดานางแล้ว ตอนนี้ยังจะวางแผนชั่วเล่นงานนางผู้เป็นบุตรสาวด้วย นางถึงได้ทนไม่ไหวจนต้องลงมือต่อสู้กับบิดา

"ท่านแม่ อย่าร้องไห้...ลูกไม่เป็นไรเจ้าค่ะ..." มู่ฮ่วนชิงปลอบมารดาอย่างรู้สึกผิด มือข้างหนึ่งวางลงบนหลังมือผู้เป็นมารดา น้ำตาของมารดาที่หยดลงบนศีรษะเท่ากับหยดลงบนหัวใจของนางด้วย บีบรัดจนนางรู้สึกปวดใจ

ปกติมารดาของนางไม่ค่อยเสียน้ำตา มีเพียงสองเวลาเท่านั้นที่นางจะร้องไห้ หนึ่งคือแสร้งร้องไห้ต่อหน้าท่านพ่อเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง สองคือร้องไห้จริงๆ เพราะบุตรสาวอย่างนางคนนี้ แต่ตอนนี้ท่านแม่ร้องไห้จริงๆ

"เขากล้าทำร้ายเจ้า! แม้เสือจะร้ายแต่มันก็ไม่กินลูกตัวเอง เขา... ข้าตัดสินใจแล้วว่าจะไม่สนใจเขาอีก!" ลี่อี๋เหนียงร้องไห้พลางบอกด้วยความโมโห

"ท่านแม่..."

"ไม่ต้องอธิบาย แม่เข้าใจดี เขาใช้ไม้นี้มาผูกมัดเราสองแม่ลูก แม่เป็นคนทำร้ายเจ้า..."

มู่ฮ่วนชิงกุมมือมารดาแน่น เอ่ยเสียงแผ่วเบา "ท่านแม่ แต่งงานไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ไม่ใช่เข้าคุก ลูกไม่ได้ทึ่มทื่อ รู้ว่าจะต้องใช้ชีวิตอย่างไร...ท่านแม่ก็รู้ว่าลูกเป็นคนอดทน ใช่หรือไม่เจ้าคะ" นางบอกอย่างเฉลียวฉลาดพร้อมขยิบตาให้มารดา ทำให้มารดาหยุดร้องไห้แล้วมาหัวเราะได้ในที่สุด

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 22 10/9/2561 BE 14:07

ลี่อี๋เหนียงลูบดวงหน้าของบุตรสาวเบาๆ พยักหน้าแล้วพูดพลางหัวเราะทั้งน้ำตา "วางใจเถอะ แม่เข้าใจ แต่ว่าแม่ทำให้เจ้าต้องลำบากแล้ว"

"ลูกไม่ลำบากเลยเจ้าค่ะ หากคิดในแง่ดี ลูกไปจวนโหว ได้อยู่ห่างไกลสายตาท่านพ่อ แบบนี้จะทำอะไรก็สะดวกขึ้น ลูกจะคิดหาทางให้สำเร็จ ท่านแม่คอยดูนะ!"

ลี่อี๋เหนียงหายโศกเศร้าแล้วเปลี่ยนมาหัวเราะแทน นางพยักหน้าเบาๆ จากนั้นก็ทำหน้าเศร้า "เจ้าต้องอย่าให้หมัดนี้เสียเปล่า เขากล้าวางอุบายเจ้า แม่ไม่มีทางให้เขาได้อยู่เป็นสุขแน่"

พริบตานั้นมู่ฮ่วนชิงเบิกตาโตเป็นประกายวาบ ก่อนจะฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์ซุกซน

มารดาของนางพูดจริงทำจริง เพื่อหมัดนี้ที่บุตรสาวรับมา ก่อนที่นางจะแต่งงาน ลี่อี๋เหนียงไม่สนใจไยดีมู่ชางอิง แม้แต่ประตูก็ไม่ให้เขาเหยียบเข้ามา พอมู่ฮ่วนชิงคิดถึงสีหน้าเขียวคล้ำเหมือนฟ้าถล่มของบิดาแล้วก็หัวเราะจนตัวสั่น

นี่อาจเรียกว่ามีสิ่งหนึ่งก็ย่อมต้องมีอีกสิ่งหนึ่งมาแก้กันกระมัง มู่ชางอิงคือจิ้งจอกเจ้าเล่ห์แห่งราชสำนัก เคยแก่งแย่งชิงดีทั้งอำนาจและผลประโยชน์ แต่กลับคลั่งไคล้หลงใหลในตัวลี่อี๋เหนียง และยังส่งสาวใช้ที่เป็นวิชายุทธ์ให้มาคอยคุ้มกันขนาบข้าง ไม่อนุญาตให้อนุคนอื่นๆ มาสร้างความเดือดร้อนให้แก่นาง

แม้ลี่อี๋เหนียงจะเป็นอนุ แต่ทุกคนทั้งชั้นสูงและชั้นต่ำในจวนสกุลมู่ต่างรู้ว่าลี่อี๋เหนียงนั้นแม้ในนามจะไม่ใช่ภรรยาเอก แต่นางกลับมีอำนาจ

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 23 10/9/2561 BE 14:07

ที่สุดในเรือนหลัง แม้แต่ภรรยาเอกยังไม่กล้าชักสีหน้าใส่นาง

ลี่อี๋เหนียงให้ใต้เท้ามู่อยู่นอกประตู เมินใต้เท้ามู่อยู่สามเดือนเต็ม เท่านี้ก็เพียงพอให้มู่ฮ่วนซิงได้คลายโทสะแล้ว

แต่น่าเสียดายที่ชุดแต่งงานก็ยังต้องสวม นางยังคงต้องเข้าพิธี

เมื่อวิหคได้มีท้องนภากว้างใหญ่แล้ว มันก็ไม่มีทางปรารถนาจะอยู่ในกรงทองที่สวยงามอีก

มู่ฮ่วนซิงใช้เวลาสามเดือนรักษาอาการบาดเจ็บภายใน นางทิ้งความเอาแต่ใจไว้ที่สกุลมู่ เมื่อออกเรือนไปแล้ว นางก็สำรวมท่าที ถึงอย่างไรงานสมรสพระราชทานนี้ก็ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ต่อให้นางไม่ชอบการแต่งงานนี้เพียงใดก็ไม่อาจแสดงออกทางสีหน้าได้

พระทัยของฝ่าบาทยากจะคาดเดา พระเมตตาของฝ่าบาทยิ่งยากจะขัด นางจะปิดประตูต่อสู้กับบิดาจนฟ้าดินพลิกกลับก็ได้ แต่ไม่อาจจะฉีกพระพักตร์ฝ่าบาท จึงได้แต่ยอมนั่งเกี้ยวเจ้าสาวแต่โดยดี

ยิ่งกว่านั้น นางปฏิเสธไม่ได้ว่างานมงคลสมรสพระราชทานครั้งนี้เป็นงานที่สตรีทุกคนต่างปรารถนา ในสมัยบรรพบุรุษจวนเจิ้นหย่วนโหวได้สร้างคุณูปการเอาไว้ จึงได้รับการสืบทอดบรรดาศักดิ์ และเจิ้นหย่วนโหวไม่เพียงมีรูปโฉมโดดเด่น แต่ยังได้รับความสำคัญจากฝ่าบาทเพราะเป็นผู้บัญชาการทหารที่มีอนาคตไกล

ได้สามีที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรให้ต้องเลือกมากแล้วจริงๆ แต่มู่ฮ่วนซิงไม่เหมือนกับเจ้าสาวคนอื่นๆ ที่รอคอยการแต่งงานด้วยความรู้สึกเขินอาย พอคิดถึงคืนเข้าหอ นางก็อดกังวลใจไม่ได้ แต่พอมาคิดดูอีกทีสตรีในโลกนี้มีใครไม่เคยผ่านการทรมานครั้งนี้บ้างเล่า ช่างเถอะ กัดฟัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 24 10/9/2561 BE 14:07

ทนเอาเดี๋ยวก็คงผ่านไป

หลังจากคิดตกแล้ว นางก็เลิกคิดถึงมันอีก วันเข้าพิธี นางนั่งรอเจ้าบ่าวมาเปิดผ้าคลุมหน้าเพียงลำพังในห้องหอ รอจนจวนจะหลับแล้วอยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวมาถึงประตู นางจึงได้ตื่นขึ้น

ชั่วขณะที่ผ้าคลุมสีแดงถูกเลิกขึ้น นางก็เหมือนกับเจ้าสาวขี้อายคนอื่นๆ ที่เงยหน้าขึ้นด้วยความเขินอายก่อนจะสบสายตากับสามี

ทว่าสิ่งที่นางเจอคือสายตาเย็นชาของอีกฝ่าย

ฝูเยี่ยนหลิน ท่านโหวผู้มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วเมืองหลวง อายุยี่สิบเอ็ด รูปโฉมสง่าผ่าเผยไร้ที่เปรียบ เรียวคิ้วดกดำ ดวงตาคมกริบ ต้องยอมรับว่าเขางามสง่าเหลือเกิน ทำเอานางตะลึงลานจริงๆ แต่ภายใต้สายตาเฉยชานั้นหัวใจของนางก็เย็นชืดด้วยเช่นกัน

แค่แวบเดียวนางก็รู้แล้วว่าบุรุษผู้นี้ไม่ชอบนาง ในแววตาเขานอกจากจะมีความเย็นชาแล้วก็ยังมีความชิงชัง

ฝูเยี่ยนหลินชิงชังนางจริงๆ เขาไม่ได้อยากแต่งกับบุตรสาวสกุลมู่สักนิดเดียว เขาไม่เหมือนมู่ชางอิง พวกเขามีความเห็นและจุดยืนต่างกัน แต่มู่ชางอิงหน้าหนาดึงดันจะแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับจวนโหวให้ได้ เมื่อจวนโหวไม่ยอมรับปาก มู่ชางอิงก็ลงมือผ่านทางฝ่าบาทโดยไม่เลือกวิธีการ ใช้งานสมรสพระราชทานมาบีบบังคับเขา

ฝูเยี่ยนหลินเป็นทหาร มีนิสัยซื่อตรงและดื้อรั้น ไม่เคยชินกับการประจบสอพลอของใต้เท้ามู่มาโดยตลอด รอยยิ้มของเจ้านั่นเหมือนกับจิ้งจอก พอคิดถึงความกลิ้งกลอกของมู่ชางอิงก็ย่อมรู้สึกไม่ดีกับบุตรสาวของเขาไปด้วย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□.indd 25 10/9/2561 BE 14:07

มู่ฮ่วนชิงมองเห็นความมืดหม่นในสีหน้าของอีกฝ่ายชัดเจน ทั้งๆ ที่เจ้าบ่าวอยู่ในอาภรณ์สีแดงเป็นมงคลแท้ๆ แต่ทั่วร่างกลับแผ่กลิ่นอายเหี้ยมเกรียม ช่างเหมือนกับแม่ทัพที่สังหารศัตรูในสนามรบจริงๆ

ไม่เสียทีที่เป็นใต้เท้าผู้บัญชาการ แค่เขายืนจ้องมองอยู่ตรงนั้นก็ทำให้นางรู้สึกหวาดผวาได้

นางถลึงตาโตสบตากับเขา เขาไม่เอ่ยปาก นางก็ไม่เอ่ยปาก แล้วอยู่ๆ เขาก็หมุนตัวเดินจากไปโดยไม่พูดอะไรเลย

มู่ฮ่วนชิงตาค้างพูดอะไรไม่ออก ละครตอนนี้ดำเนินถึงองก์ไหนแล้วหรือ เขาจากไปโดยไม่พูดอะไรแบบนี้เลยน่ะหรือ

นางตะลึงงันเป็นอันดับแรก จากนั้นก็พลันรู้สึกน่าขัน ดูท่าว่าเจ้าบ่าวจะไม่พอใจงานสมรสพระราชทานที่ท่านพ่อของนางหน้าหนาไปทูลขอจากฝ่าบาทยิ่งกว่าเจ้าสาวเสียอีก และผลของความไม่พอใจนั้นคือการปฏิเสธที่จะเข้าห้องหอ

นางอุตส่าห์กังวลใจมาทั้งวัน ผลปรากฏว่าเจ้าบ่าวดันหนีไปเสียก่อน เมื่อมีใครบางคนมาแบกรับภาระนี้ไว้ นางก็ดีใจจนไม่ทันตั้งตัว ไหนเลยจะไปหยุดยั้งเขาเล่า นี่ก็แสดงว่าคืนนี้นางจะได้นอนหลับอย่างสบายใจแล้ว

เทียบกันแล้ว มู่ฮ่วนชิงรู้สึกว่าตัวเองมีความอดทนมากพอ ดูสิอย่างน้อยนางก็ยังเสแสร้ง ไม่ใช้อารมณ์ และเก็บอารมณ์อยู่ แต่ท่านโหวผู้นี้กลับใจแคบโดยไม่แม้แต่จะเสแสร้งสักนิด เขาไม่กลัวว่าเรื่องจะรู้ถึงพระกรรณฝ่าบาท แต่นางไม่มีความกล้าเช่นนั้นหรอก

นางลุกยืนขึ้น เรียกสาวใช้แปดคนที่รออยู่ที่โถงรับแขกเข้ามา สาวใช้

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 26 10/9/2561 BE 14:07

สี่คนของจวนโหวเงียบมาก ไม่ได้มีสีหน้าตื่นตระหนกกับการที่ท่านโหวจากไป นางเลิกคิ้ว หลังจากที่สำรวจอย่างละเอียดแล้วก็กลับมามองสาวใช้จากจวนสกุลมู่ที่ติดตามขบวนเจ้าสาวมาด้วย พวกนางกลับมีสีหน้าซีดเผือด ตระหนกลนลาน

ในยามปกติฝึกฝนมาดีหรือไม่ดี เมื่อถึงเวลาสำคัญต่างหากจึงจะได้เห็นของจริง

"คุณหนู ทะ...ทำอย่างไรดีเจ้าคะ ท่านโหวไปแล้ว นะ...นี่..."

มู่ฮ่วนชิงเห็นสาวใช้ของบ้านตนเองตระหนกจนเป็นแบบนี้ก็อดส่ายหน้าไม่ได้ "จะตื่นเต้นทำไม ดูสิ ผู้อื่นเขาไม่เสียทีที่เป็นข้ารับใช้ที่ฝึกฝนมาจากตระกูลใหญ่ เห็นเจ้าบ่าวหนีไปแล้วก็ยังคงสงบนิ่ง ไม่เปลี่ยนสีหน้าเลย พวกเจ้าต้องเรียนรู้จากพวกนางให้ดี"

สาวใช้สี่นางจากจวนโหวสำรวจฮูหยินน้อยเงียบๆ ถึงตอนนี้แล้วนางก็ยังมีอารมณ์มาหยอกล้อ สีหน้าไม่ได้มีแววอับอายหรือตำหนิเลย

มู่ฮ่วนชิงรู้ดี นับตั้งแต่ที่เหยียบเข้ามาในจวนโหว ทุกสีหน้าและการกระทำของตัวเองจะเป็นที่สังเกตของผู้อื่น คืนเข้าหอเจ้าบ่าวหนีไปและทิ้งเจ้าสาวไว้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งเค่อ* ทั้งจวนโหวจะต้องรู้เรื่องนี้อย่างแน่นอน ดังนั้นนางจึงไม่ต้องเป็นกังวลกับเรื่องนี้

ตอนนี้นางคิดแต่จะนอนหลับให้เต็มอิ่ม เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดที่ต้องทำเป็นอย่างแรกก็คือรักษาแรงกายและแรงใจรอตื่นมาพรุ่งนี้ค่อยว่ากัน

"เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ข้าเถอะ" นางสั่งสาวใช้ของจวนโหวสองคนที่เหลืออยู่

* เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 27 10/9/2561 BE 14:07

และสาวใช้จากบ้านตัวเองสองคนให้ช่วยกันปรนนิบัติ ส่วนคนอื่นๆ อีกสี่คน ก็ให้พวกนางกลับห้องไปพักก่อน

สาวใช้สี่คนถอดชุดแต่งงาน หมวกหงส์ ยกอ่างน้ำ ส่งผ้าเช็ดหน้าให้ ล้างเท้า และหวีผมให้นางอย่างคล่องแคล่วว่องไว

มู่ฮ่วนชิงล้างเครื่องประทินโฉม เปลี่ยนมาใส่เสื้อผ้าตัวหลวมโคร่ง สบายๆ พรูลมหายใจอย่างเบิกบาน ให้คนดับไฟแล้วนางก็เข้านอน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□.indd 28 10/9/2561 BE 14:07

2

มู่ฮ่วนชิงหลับสบายทั้งคืน

นางเคยใช้ชีวิตในทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ทางเหนือมาเกือบเจ็ดปี เคยผ่านความลำบากในเขตพื้นที่กันดารมาหลายครั้งหลายคราว ไม่ใช่หญิงสาวที่ถูกเลี้ยงดูเอาใจอยู่แต่ในห้อง ดังนั้นจึงไม่มีทางหลับไม่สบายเพราะเปลี่ยนที่นอน และไม่มีทางกระสับกระส่ายนอนไม่หลับเพราะเจ้าบ่าวหนีไป

ว่ากันตามตรง นางเจอฝูเยี่ยนหลินเป็นครั้งแรก เดิมก็ไม่ได้มีความรู้สึกอะไรอยู่แล้ว ตัวนางเองก็ไม่ได้ยินดีกับงานแต่งงานครั้งนี้ ดังนั้นจึงย่อมให้อภัยที่เขาจากไป

รุ่งเช้าของวันถัดมา นางพักผ่อนเต็มที่แล้วก็ลุกขึ้นให้สาวใช้ปรนนิบัติล้างหน้าบ้วนปาก แต่งเนื้อแต่งตัว หวีผมเป็นทรงหญิงที่ออกเรือนแล้ว เนื่องจากนอนอิ่ม ดวงหน้าจึงเปล่งปลั่งสดใส สีหน้าดูดียิ่งนัก

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 29 10/9/2561 BE 14:07

มู่ฮ่วนชิงส่องกระจก ค่อนข้างพอใจกับรูปลักษณ์สุภาพอ่อนโยนของตัวเอง นางให้สาวใช้ประคองออกไปที่โถงรับแขก รอฝูเยี่ยนหลินมารับไปยกน้ำชาทำความเคารพผู้ใหญ่ด้วยกัน

แต่นางรอแล้วรอเล่า เห็นว่าสายแล้วก็ไม่เห็นฝูเยี่ยนหลินปรากฏตัวเสียที

มู่ฮ่วนชิงคิดในใจว่าหรือวันนี้เขาจะไม่กล้าไปยกน้ำชา เพียงแค่คิดเท่านั้นอีกครู่เด็กรับใช้คนหนึ่งก็เข้ามาเชิญ บอกว่าได้รับคำสั่งจากฮูหยินผู้เฒ่าให้มาแจ้งแก่นางว่าเมื่อคืนท่านโหวรับเรื่องด่วนจากทางกองทัพ จึงรีบควบม้าไปค่ายทหารและไม่ได้กลับมาเลย

มู่ฮ่วนชิงฟังแล้วก็ผงะ จำต้องใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากไว้จึงปกปิดสีหน้าประหลาดใจไว้ได้ เขาไม่กล้าไปยกน้ำชาจริงด้วย ไม่กลัวเรื่องแพร่งพรายออกไปแล้วฝ่าบาทจะทรงทราบเลยหรือ แล้วคนในจวนโหวก็ตามใจเขาอย่างนั้นหรือ

ทั้งที่รู้ว่าเป็นเรื่องเท็จ นางก็ยังคงแสร้งทำต่อไป เขากล้าไม่มา แต่นางไม่มีโอกาสนั้น จึงให้สาวใช้ออกจากเรือนมาเป็นเพื่อนด้วย

แม่สามีรอนางอยู่ที่โถงใหญ่แล้ว นอกจากฮูหยินผู้เฒ่าที่เป็นภรรยาเอก ท่านโหวผู้เฒ่าก็ยังรับอี๋เหนียงไว้สี่เรือน ทั้งบุตรธิดา พร้อมทั้งบุตรจากภรรยาเอกสองคนและบุตรของอนุอีกห้าคน มู่ฮ่วนชิงคารวะและยกน้ำชาให้ทีละคน

นางคลี่ยิ้มตลอดเวลา ทำตัวว่าง่ายอ่อนโยน ไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์สามีแรงๆ ใดๆ เลยสักประโยค

นางไม่คิดว่าฝูเยี่ยนหลินติดหนี้อะไรนาง ดังนั้นนางก็คร้านที่จะ

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 30 10/9/2561 BE 14:07

คิดเล็กคิดน้อยกับเขา หลังจากอายุได้สิบสามนางก็เติบโตมาในทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ มีนิสัยตรงไปตรงมาและใจกว้าง เผชิญกับเรื่องอะไรก็ไม่แตกตื่น ใจคอกว้างขวาง แต่นางก็เป็นสตรีชั้นสูงในเมืองหลวงด้วยเช่นกัน ก่อนอายุสิบสามก็ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงตลอด ดังนั้นจึงเข้าใจกฎระเบียบอันซับซ้อนและจิตใจคนที่ยากจะหยั่งถึงของตระกูลในเมืองหลวง

แต่นางก็ดูออกว่าบิดามารดาของสามีเหมือนจะอยากอยู่ในความสงบ แม่สามียังจูงมือนางพลางสวมกำไลหยกราคาแพงให้ อธิบายให้นางฟังว่าเรื่องกองทัพเรียกตัวด่วนไม่ใช่การเล่นละคร ลูกชายเป็นใต้เท้าผู้บัญชาการดูแลค่ายหมาป่าดำที่มีทหารสิบหมื่น เมื่อค่ายทหารมีเรื่องด่วน จะไม่ไปจัดการก็ไม่ได้

แม่สามีโกหกหน้าด้านๆ นางเองก็ให้ความร่วมมือเล่นละครไปด้วย แสดงท่าทางเข้าอกเข้าใจและว่าง่าย ตอบแม่สามีว่า "ท่านพี่ต้องไปทำการใหญ่ ข้าเข้าใจดีเจ้าค่ะ"

เรื่องบางเรื่องจะจริงหรือเท็จก็ไม่สำคัญ ที่สำคัญคือคนเขาอุตส่าห์ทุ่มเทหาข้ออ้างออกมาได้ นางจึงร่วมเล่นละครไปด้วย แบบนี้ทุกคนจะได้ไม่เสียเวลาและคุยกันได้ง่าย

'ซิงเอ๋อร์ เราต้องรู้จักวางตัว บางครั้งไม่จำเป็นต้องถือสาว่าเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ แต่ให้ดูที่ผลของมัน เจ้าต้องเข้าใจว่าบางครั้งคนเราก็จำเป็นต้องเสแสร้ง แบบนี้ทุกคนต่างก็สบายใจ ส่วนคนที่จริงจังเกินไปก็จะใช้ชีวิตลำบาก แล้วเหตุใดจะต้องหาเรื่องไม่สบอารมณ์มาให้ตัวเองด้วยล่ะ จริงหรือไม่'

นี่คือหลักการที่มารดาสอนนางและเป็นกลวิธีในการใช้ชีวิตภายใน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 31 10/9/2561 BE 14:07

ครอบครัวตระกูลใหญ่ นางจำได้อย่างขึ้นใจ

นางเพิ่งจะมาถึง ยังไม่ได้สร้างอาณาเขตของตัวเองที่นี่ ฝูเยี่ยนหลินก็ไม่ชอบนาง นางไม่ได้โง่พอที่จะสร้างศัตรูให้ตัวเองตั้งแต่เริ่มต้น

ยกน้ำชาคารวะและรับของขวัญเสร็จแล้วก็เข้าไปไหว้บรรพบุรุษที่ศาลบรรพชน มู่ฮ่วนชิงจึงกลายเป็นสะใภ้ของจวนเจิ้นหย่วนโหวอย่างเป็นทางการนับแต่นี้

นอกจากกำหนดว่าทุกวันจะไปคารวะแม่สามีแล้ว มู่ฮ่วนชิงก็อยู่อย่างว่าง่ายในเรือนของตัวเอง ในสายตาผู้อื่น สะใภ้คนใหม่อย่างนางคนนี้ทำตัวสงบเสงี่ยมอยู่ในกฎระเบียบ แต่ถ้าหากนึกว่านางจะแก่ตายอยู่ในเรือนหลัง ไม่สนใจโลกภายนอกแล้วล่ะก็ นั่นคือความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง

แม้นางจะแต่งงานแล้ว นางก็ไม่ได้เอาอนาคตของตัวเองมอบไว้ในมือของสามี และไม่ได้วางแผนจะยืมจมูกของสามีหายใจ หรือยึดความคิดที่ว่าต้องรีบคลอดลูกชายเพื่อรักษาตำแหน่งภรรยาเอกไว้ให้มั่นคง

การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างตระกูลใหญ่มั่งคั่งอยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ทางการเมือง นางแต่งเข้าจวนโหว ไม่ใช่เพื่อความรักหวานชื่น อีกอย่างนางเคยชินกับการสงบนิ่งต่อความวุ่นวาย จนกระทั่งบัดนี้นางก็ยังคงครุ่นคิดถึงทิศทางของอนาคต

ถ้าหากฝูเยี่ยนหลินดีกับนาง นางก็จะดีตอบเขาในแบบเดียวกัน ถ้าหากฝูเยี่ยนหลินไม่ชอบนางเลย นางก็จะไม่ฝืนใจไปเอาอกเอาใจเขา

นางไม่ใช่คนที่นั่งรอความตาย ความจริงแล้วนางเป็นสตรีที่หาเรื่อง

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 32 10/9/2561 BE 14:07

ให้ตัวเองทำได้เก่งนัก อันดับแรกคือทุกวันนางจะต้องมีธุระยุ่ง นางจึงไปสำรวจทุกซอกทุกมุมของจวนโหว

ตอนที่คนอื่นนึกว่านางปักผ้าอยู่ในห้อง นางก็ใช้วิชาตัวเบาเหินทะยานขึ้นหลังคา เดินเล่นบนกำแพงทั่วจวนโหว เนื่องจากการทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมใหม่ๆ คือความเคยชินของนาง

นางใช้เวลาสี่วันจึงได้เข้าใจพื้นที่ทั้งหมดของจวนได้คร่าวๆ ระหว่างนั้นก็ยังหักลบเวลาที่ต้องกลับมากินมื้อเที่ยงและเวลาที่เจ้าสาวกลับไปเยี่ยมบ้าน

วันที่กลับบ้าน นางหวีผมแต่งกายเรียบร้อยแล้วยังคงแสดงท่าทีอ่อนโยน ก่อนจะค่อยๆ เดินออกจากห้องมาถึงประตูใหญ่ พอเห็นบุรุษที่ยืนอยู่ข้างรถม้าก็อดตะลึงงันไม่ได้

ในที่สุดฝูเยี่ยนหลินก็ปรากฏตัว สีหน้าเขาเคร่งขรึม รอบตัวแผ่กลิ่นอายเย็นชาแข็งกระด้าง และเพราะเขาอยู่ตรงนี้ บรรยากาศรอบๆ จึงหนักอึ้งตึงเครียดไปด้วย

ดูท่าต่อให้เขาจะไม่พอใจงานแต่งนี้มากแค่ไหนก็ไม่กล้าฉีกพระพักตร์ฝ่าบาทต่อหน้าสาธารณชน ตอนอยู่จวนแม้ไม่ไปยกน้ำชาคารวะก็ไม่มีคนนอกรู้ แต่พอออกจากประตูจวนโหวแล้ว มีสายตาเป็นโขยงคอยเฝ้ามอง หากเขาไม่กลับบ้านเจ้าสาวกับนาง เรื่องจะต้องรู้ไปถึงพระกรรณฝ่าบาทแน่นอน

นั่นหมายความว่าวันนี้เขาตั้งใจจะเล่นละครกับนางอย่างนั้นหรือ

นางก้าวไปทางรถม้าช้าๆ ก่อนจะขึ้นรถพลางอดช้อนตามองเขาไม่ได้ เห็นใบหน้าแข็งทื่อราวกับพญายมที่มีชีวิต นางสงสัยนักว่าตอนที่

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 33 10/9/2561 BE 14:07

กลับไปเจอบิดาของนางที่สกุลมู่ เขาจะปั้นหน้ายิ้มออกมาได้หรือไม่

พอคิดถึงใบหน้ายิ้มระรื่นที่ราวกับจิ้งจอกของบิดาปะทะกับใบหน้าเย็นชาที่เหมือนโดนบังคับฝืนใจ ถ้าหากลูกเขยไม่ไว้หน้าพ่อตา ไม่รู้ว่าพ่อตายังจะยิ้มออกอยู่อีกหรือไม่

"เฮ้อ..." แย่จริงๆ ทำไมนางจึงมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นได้นะ

แม้ว่านางจะพยายามกลั้นหัวเราะเต็มที่ และนึกว่าไม่มีใครสังเกตเห็น ใครจะไปรู้ว่าฝูเยี่ยนหลินที่เป็นคนหูดีมากจะได้ยินหมดแล้ว เขาที่ไม่ได้มองนางเลยจึงแหกกฎเลื่อนสายตาไปที่นาง เห็นสีหน้าที่นางกำลังกลั้นหัวเราะ

"สุนัขเจอกับจิ้งจอก ไม่รู้ว่าใครจะชนะ" นางพึมพำประโยคนี้ออกมาตอนที่เดินผ่านชายหนุ่ม

ฝูเยี่ยนหลินขมวดคิ้ว เห็นนางขึ้นรถม้าแล้วเขาก็พลิกกายขึ้นม้านำอยู่ข้างหน้ารถม้าพร้อมทหารองครักษ์กองหนึ่ง มุ่งหน้าไปทางจวนสกุลมู่อย่างยิ่งใหญ่

มู่ฮ่วนชิงที่นั่งอยู่ในรถม้าเลิกม่านมองสำรวจผู้เป็นสามี ปฏิเสธไม่ได้ว่าวันนี้เขาในชุดทหารขี่ม้าตัวโตดูสง่างามมีราศีจริงๆ ทั้งสูงศักดิ์และน่าเกรงขามไม่ด้อยไปกว่าชายนักรบร่างกำยำทางเหนือเลยสักนิด ลำพังแค่แผ่นหลังนั้นก็ประกาศชัดถึงอำนาจของผู้บัญชาการทหาร และเล่าลือกันว่าผู้บัญชาการทหารท่านนี้ยังเป็นจ้วงหยวน* ฝ่ายบู๊ มีฝีมือยุทธ์ยอดเยี่ยมอีกด้วย

* จ้วงหยวน (จอหงวน) คือตำแหน่งของผู้ที่สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับหนึ่ง โดยการสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนทีละระดับขั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบถงซื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นซิ่วไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเซียงซื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับฮุ่ยซื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจินซื่อจึงได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนซื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามขั้น ซึ่งบัณฑิตเอกขั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามคะแนนเรียกว่า จ้วงหยวน (จอหงวน) ปั่งเหยี่ยน และทั่นฮวา

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 34 10/9/2561 BE 14:07

มู่ชางอิงบิดาของนางเป็นทั้งพระอาจารย์ของรัชทายาท และก็เป็นยอดฝีมือของวังหลวง ตอนนี้ดำรงตำแหน่งเป็นรองเสนาบดีกรมทหาร หลายปีมานี้ก็ซึมซับความมีการศึกษาอย่างขุนนางฝ่ายบุ๋นมาเช่นกัน แต่วิญญาณนักสู้ที่ฝังในกระดูกนั้นไม่เคยจางหาย นี่เป็นเรื่องที่มีเพียงบุตรสาวแท้ๆ ที่เคยต่อสู้กับใต้เท้ามู่เท่านั้นที่รู้

ไม่รู้ว่าหากสองคนนี้ลงไม้ลงมือกันขึ้นมาใครจะชนะ พอคิดถึงว่าพวกเขาสองคนสู้กันอย่างดุเดือดเลือดพล่าน หัวใจของนางก็เหมือนมีเลือดสูบฉีดขึ้นมา

หากพวกเขาสู้กันก็ดีสิ ไม่ว่าใครจะชนะ นางก็จะอารมณ์ดียิ่งนัก นางวาดหวังจินตนาการอย่างมีความสุข มุมปากหยักขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เมื่อรถม้าของจวนโหวเคลื่อนที่ คนที่คอยรับผิดชอบสืบข่าวก็รีบกลับไปรายงานทางสกุลมู่ ดังนั้นเวลานี้ประตูใหญ่ของสกุลมู่จึงเปิดกว้าง ใต้เท้ามู่ใบหน้ายิ้มแย้มพาภรรยาเอกและอนุรวมทั้งเหล่าบ่าวไพร่มาคอยรับบุตรสาวและบุตรเขยกลับบ้านที่หน้าประตู

ฝูเยี่ยนหลินอยู่บนหลังม้า มองเห็นมู่ชางอิงยิ้มอย่างเป็นมิตรมาแต่ไกล รอยยิ้มนั้นแสบตายิ่งนัก ทำให้นัยน์ตาเหยี่ยวต้องหรี่ลงเพื่อหลบแสงรัศมีเจิดจ้า

หึ! จิ้งจอกเฒ่าตัวนี้...อยู่ๆ เขาก็ชะงัก สุนัขเจอกับจิ้งจอก

เขาบรรลุถึงอะไรบางอย่างจึงหันกลับไปมองสตรีในรถม้า นางช่างใจกล้านัก กล้าว่าเขาเป็นสุนัขอย่างนั้นหรือ

มู่ฮ่วนชิงไม่รู้ว่าฝูเยี่ยนหลินกำลังจ้องมองนาง ตอนที่ประตูรถเปิดออก เด็กรับใช้เอาเก้าอี้มาวางไว้ข้างหน้ารถม้าแล้ว นางดึงกระโปรงขึ้นเตรียม

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 35 10/9/2561 BE 14:07

จะลงจากรถ ใครจะไปรู้ว่าอยู่ๆ เจิ้นหย่วนโหวก็เดินมาข้างหน้าแล้วยื่นมือมาให้นาง

ปกติสาวใช้จะเป็นคนช่วยประคองนาง มู่ฮ่วนชิงชะงัก ปรายตามองมือใหญ่แวบหนึ่ง ตระหนักในใจว่าวันนี้กลับบ้าน สามีรับภรรยาลงจากรถม้า ไม่เพียงจะให้เกียรติสกุลมู่ แต่ยังเป็นการให้เกียรติจวนโหวด้วย

นางให้ความร่วมมือยื่นมือออกไปแล้ววางมือของตัวเองลงบนมือใหญ่ของเขา

มือใหญ่รวบจับมือนางไว้แน่น หลังจากประคองนางลงรถม้าแล้ว เดิมนางจะดึงมือกลับ แต่ปรากฏว่ามือใหญ่ข้างนั้นไม่เพียงไม่ยอมคลายออกแต่ยังบีบแน่นขึ้นด้วย ทำให้นางรู้สึกเจ็บมือขึ้นมานิดๆ

นางช้อนตามองโดยไม่รู้ตัว พลันสบตากับดวงตาคมของฝูเยี่ยนหลินที่จ้องมองมา นางตัวแข็งค้าง ยังไม่ทันทำความเข้าใจ เขาก็ปล่อยมือแล้วหันเดินไปทางใต้เท้ามู่ ทำเอานางงงงันพลางนวดมือที่ถูกบีบจนเจ็บเงียบๆ แล้วลอบด่าอีกฝ่ายในใจ คนผู้นี้บ้าไปแล้วหรือ

เมื่อเผชิญหน้ากับบิดาและมารดาของภรรยา ฝูเยี่ยนหลินก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นอ่อนโยน พาภรรยาประสานมือคารวะทั้งสอง มู่ฮ่วนชิงก็คลี่ยิ้มด้วยเช่นกัน

คนกลุ่มนั้นถูกเชิญเข้าไปในคฤหาสน์สกุลมู่ ฝูเยี่ยนหลินตามใต้เท้ามู่และพวกญาติผู้ชายไปคุยกันที่โถงหน้าทางเข้า มู่ฮ่วนชิงก็ตามพวกญาติหญิงกลับไปที่เรือนหลังบ้าน เมื่อมารดาส่งคนอื่นๆ กลับไปแล้วก็ดึงนางไปคุยส่วนตัวในห้อง

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 36 10/9/2561 BE 14:07

มู่ฮ่วนชิงปิดบังเรื่องเข้าห้องหอและเรื่องยกน้ำชา เพราะนางไม่อยากให้มารดาต้องปวดใจเพราะนาง ยิ่งกว่านั้นนางไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้น แค่เพียงเพราะสามีไม่ร่วมห้องหรือไปยกน้ำชากับนาง ฟ้าก็ไม่ได้ถล่มลงมาเสียหน่อย นางยังใช้ชีวิตเหมือนเดิม แต่หากพูดว่าทุกอย่างสมบูรณ์พร้อม มารดาจะต้องไม่เชื่อแน่ ฉะนั้นนางจึงเลือกตอบแบบดีบ้างไม่ดีบ้าง

"ถึงอย่างไรก็เป็นงานสมรสพระราชทาน เขาก็ไม่กล้าฉีกพระพักตร์ฝ่าบาท ท่านพ่อก็ไม่ใช่คนที่จะรับมือได้ง่าย เพราะฉะนั้นเขาก็ถือว่าเกรงใจข้าอยู่เจ้าค่ะ" นางบอกมารดาแบบนั้น

ลี่อี๋เหนียงสังเกตสีหน้าของบุตรสาวอย่างใกล้ชิด แม้จะดูไม่ออกถึงความลำบากใจใดๆ แต่นางเข้าใจบุตรสาวดี ต่อให้มีเรื่องจริงๆ มู่ฮ่วนชิงก็ไม่อาจทนเห็นนางเป็นกังวลได้ นางตบมือบุตรสาวเบาๆ พลางบอกเสียงแผ่ว "ภายภาคหน้าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากเรื่องที่ต้องตัดสินใจเป็นเรื่องใหญ่ อย่าปิดบังแม่ เจ้าเข้าใจจิตใจแม่ใช่หรือไม่ หืม?"

มู่ฮ่วนชิงมองแววตาจริงจังของมารดาก็เข้าใจโดยปริยายจึงพยักหน้า "ท่านแม่ ข้ารับปากท่าน หากมีเรื่องสำคัญจะต้องบอกให้ท่านรู้"

"ดีแล้ว" ลี่อี๋เหนียงคลี่ยิ้มอ่อนโยน แววตาสงบนิ่ง

มู่ฮ่วนชิงมองมารดา นางชอบมารดาที่เข้าอกเข้าใจผู้อื่น และชอบความสงบนิ่งที่แผ่ออกมาจากตัวนาง ในเรือนหลังของท่านพ่อท่านแม่ไม่ใช่คนที่งามที่สุด แต่ท่านแม่บำรุงรักษาร่างกายได้เหมาะสมที่สุด แม้อายุสามสิบห้าปีแล้วแต่กลับดูเหมือนอายุยี่สิบ ผิวกายขาวนุ่มใบหน้าไม่มีริ้วรอยแห่งความโรยรา ไม่เหมือนอี๋เหนียงคนอื่นๆ ที่จำเป็นต้อง

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 37 10/9/2561 BE 14:07

พึ่งเครื่องประทินโฉมมากลบร่องรอยแห่งความชรา

มู่ฮ่วนชิงรู้ว่าทำไมมารดาจึงรักษาความเยาว์วัยไว้ได้ นั่นเพราะมารดาไม่เคยหึงหวง ไม่แก่งแย่งชิงดี และไม่ทุ่มเทความคิดจิตใจไปเอาอกเอาใจท่านพ่อ ท่านแม่อยู่เพื่อตัวเองเท่านั้น เพราะฉะนั้นหัวใจของท่านแม่จึงกว้างขวางยิ่งนัก ใช้ชีวิตผ่านไปแบบกินดีหลับดี หลังจากมีนางเพิ่มมาอีกหนึ่งคน ท่านแม่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อนางและตัวเอง

หลังจากกินมื้อเที่ยงที่จวนสกุลมู่เสร็จก็เป็นเวลาสายมากแล้ว ถึงเวลาที่มู่ฮ่วนชิงต้องจากไปแล้วเช่นกัน นางมองฝูเยี่ยนหลินแวบหนึ่ง เห็นเขาคุยหัวเราะกับบิดา วางตัวอย่างเหมาะสม เหมือนอย่างที่บุตรเขยทั่วไปควรปฏิบัติต่อบิดาของภรรยา ไม่มีอะไรแตกต่าง

นางก้มหน้า แอบซ่อนความรู้สึกผิดหวังในแววตาแล้วถอนหายใจด้วยความเสียดาย

"ทำไมไม่สู้กันล่ะ"

นางนึกว่าไม่มีใครได้ยิน เมื่อบอกลาบิดามารดาพร้อมกับสามีแล้วก็เดินไปทางรถม้า ก่อนที่นางจะเหยียบเก้าอี้ ฝูเยี่ยนหลินก็ยื่นมือให้นางอีกครั้ง

นางคิดว่านี่เป็นการเล่นละคร และไม่ได้เกินสมควร จึงวางมือลงบนฝ่ามือเขาอย่างให้ความร่วมมือ ให้เขาช่วยพยุงขึ้นรถม้า

"เจ้าอยากให้ข้ากับบิดาของเจ้าสู้กันหรือ"

มู่ฮ่วนชิงผงะ ช้อนตามองเขาอย่างไม่ตั้งใจ สบสายตากับแววตาเย็นชาคู่นั้น

นางไม่คิดว่าอยู่ๆ เขาจะพูดกับนาง และโดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 38 10/9/2561 BE 14:07

ก็ได้ยินเขาพูดขึ้นอีก...

"ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ต้องผิดหวังแล้วล่ะ ข้าไม่ใช่สุนัข และไม่ได้สนใจจะคิดเล็กคิดน้อยกับจิ้งจอกให้ผู้อื่นเห็นเป็นเรื่องขบขัน"

นางเบิกตากว้าง มองอีกฝ่ายตาค้าง เขามองสีหน้าประหลาดใจของนางด้วยสายตาที่ลึกล้ำสุดหยั่ง รอจนนางขึ้นรถม้าแล้วก็ดึงมือกลับมา หมุนตัวเดินไปแล้วขึ้นขี่ม้า

มู่ฮ่วนชิงมองแผ่นหลังของเขา รอจนเขาเดินไปไกลแล้ว นางจึงขมวดคิ้วมุ่น กระซิบเสียงแผ่ว "ยังจะบอกว่าไม่ใช่สุนัขอีก หูไวอย่างกับสุนัขแบบนี้ก็ได้ยินด้วยหรือ"

คนขับรถม้าได้รับคำสั่งก็กระตุกบังเหียนให้รถเคลื่อน คนกลุ่มหนึ่งออกมาจากประตูใหญ่สกุลมู่ รถม้าเพิ่งจะเลี้ยวตรงถนนใหญ่ ฝูเยี่ยนหลินไม่ได้พูดอะไรก็ควบม้าจากไป

มู่ฮ่วนชิงมองแผ่นหลังที่จากไปไกลอย่างไม่ใส่ใจ นางนั่งสำรวมอยู่ในรถม้า หลับตาลง สงบใจผ่อนคลาย

พอกลับมาถึงจวนโหวแล้ว นางก็สั่งสาวใช้ บอกว่าตนเองจะนอนสักพัก ไม่อนุญาตให้ใครมารบกวน แล้วก็ขังตัวเองอยู่ในห้อง แต่ความจริงนั้นนางออกไปทางหน้าต่างด้วยวิชาตัวเบา

เมื่อทำความเข้าใจแผนผังของทั้งจวนคร่าวๆ แล้ว นางจะทำอะไรก็ยิ่งคล่องตัวมากขึ้น ตรงไหนซ่อนตัวได้ ตรงไหนคนน้อย ทั้งเวลาทำงานของคนรับใช้ตลอดจนการผิวปากของยามเป็นต้น นางจดจำทุกเรื่องไว้ในหัว และยังถือโอกาสหยิบเอาแผนที่ภายในจวนโหวมาชุดหนึ่ง นำมาวาดเองรอบหนึ่ง และบันทึกคำอธิบายเอาไว้บนนั้น จากนั้นก็นำตัวต้นแบบ

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 39 10/9/2561 BE 14:07

กลับไปวางไว้ในหอสมุด

แน่นอนว่าตอนที่นางสำรวจจวนโหวก็ได้ยินคนในจวนพูดถึงนาง เวลานี้นางก็จะหยุดฟังคนอื่นวิพากษ์วิจารณ์นาง

บางคนบอกว่านางเป็นคนที่รังแกได้ง่ายๆ เพิ่งแต่งงานหมาดๆ เจ้าบ่าวก็ทอดทิ้งให้โดดเดี่ยวเดียวดาย แต่นางกลับไม่กล้าฟึดฟัดแม้แต่นิด บ้างก็บอกว่านางมีแผนการล้ำลึก ไม่เสียทีที่เป็นธิดาที่ใต้เท้ามู่จอมเจ้าเล่ห์สั่งสอนมา รู้ว่าต้องถอยเพื่อที่จะก้าวไปข้างหน้า และไม่รู้ว่านางจะเสแสร้งไปอีกนานเท่าไร

ตอนนี้มู่ฮ่วนชิงโต้ตอบอยู่ในใจ *พวกเจ้าวางใจเถอะ ข้าจะเสแสร้งต่อไปเรื่อยๆ เพราะข้าเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าคนจวนโหวอย่างพวกเจ้าจะเสแสร้งไปได้อีกนานแค่ไหน คงจะไม่มีเรื่องด่วนจากกองทัพได้ทุกวันหรอกกระมัง*

ยังมีใครบางคนบอกว่านางทำเพื่อรักษาหน้าตัวเอง ถึงอย่างไรหากเรื่องที่เจ้าบ่าวหนีไปในวันแต่งงานแพร่ออกไปจะต้องกลายเป็นเรื่องขบขันไปทั่วเมืองหลวงแน่ ดังนั้นนางจึงได้แต่ต้องอดทนอดกลั้นไว้

มู่ฮ่วนชิงเลิกคิ้วและจดจำไว้เงียบๆ คนผู้นี้ท่าทางใจดี ภายนอกนั้นทำทีเป็นเห็นด้วย แต่ในใจนั้นกลับต่อต้านอยู่ลับๆ ต่อหน้าคนอื่นก็แสร้งทำเป็นดี ลับหลังกลับเป็นคนปากเปราะ

นอกจากนั้น ใครชอบทำงานลวกๆ หรืออู้งาน ใครแอบเล่นพนัน และใครชอบพอกับใคร นางรู้หมด นางเหมือนชาวบ้านที่ชมละครอยู่ข้างล่างเวที ดูการแสดงแต่ละฉากๆ ในจวนโหวจากที่ลับ

ช่วงนี้นางยังเก็บสาวใช้เป็นใบ้คนหนึ่งมาไว้ที่เรือนตัวเองด้วย

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 40 10/9/2561 BE 14:07

สาวใช้ผู้นี้เดิมเป็นสาวใช้ที่ทำงานหยาบจิปาถะในห้องครัว เพราะเป็นใบ้จึงมักจะถูกสาวใช้อื่นๆ รังแก มู่ฮ่วนชิงแจ้งหัวหน้าพ่อบ้านของจวนแล้วก็นำตัวสาวใช้คนนี้มาจากห้องครัว ให้มาทำงานในเรือนของนาง และยังตั้งชื่อใหม่แสนไพเราะให้ด้วยว่า 'ซินอวี่'

เรื่องนี้แพร่ออกไปทั่วจวนโหว ทุกคนแค่เห็นว่าฮูหยินคนใหม่ทำเพื่อแสดงความมีเมตตาของตัวเอง จึงได้พาสาวใช้ที่เป็นใบ้ไปเลี้ยงดูในเรือน แต่มู่ฮ่วนชิงไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ที่นางเก็บซินอวี่เอาไว้ใช้งานก็ย่อมมีจุดประสงค์ของนาง

จวนโหวพื้นที่กว้างขวาง หออาคาร เรือนที่พัก สวนดอกไม้มีอยู่ทั่วหนึ่งในสถานที่ที่มู่ฮ่วนชิงชอบไปที่สุดก็คือคอกม้า

นางใช้ชีวิตในทุ่งหญ้าทางเหนือมาเกือบเจ็ดปี การดูม้าเป็นคือความสามารถพิเศษของนาง ความชอบม้าก็ยิ่งต่างจากคนทั่วไป ความอยากขี่ม้าควบตะบึงได้ฝังรากลึกอยู่ในสายเลือดของนาง

ม้าดีจะฉลาด หลังจากที่นางมาได้สองสามหน ม้าทุกตัวในคอกก็จำนางได้และเข้าใกล้นาง

ตระกูลชั้นสูงในเมืองหลวงการเลี้ยงม้าจะให้ความสำคัญกับความสวยงาม เลี้ยงพวกมันแบบสัตว์ แต่มู่ฮ่วนชิงไม่เหมือนกัน นางเห็นม้าเป็นเพื่อน แปรงขนให้พวกมัน ช่วยเกาให้พวกมัน บางครั้งก็แอบเอาผลไม้ป่าอย่างลูกผลตันไน่* ให้มันกินสดๆ

ผลตันไน่คือผลไม้รสหวานอร่อย ม้าชอบกินเป็นพิเศษ แต่ก่อนนางมักจะไปเก็บผลตันไน่จากป่ามาเลี้ยงม้าบ่อยๆ

* ผลตันไน่ คือแอปเปิ้ลชนิดหนึ่งของจีน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 41 10/9/2561 BE 14:07

ม้าในจวนโหวปกติจะกินหญ้าและฟางแห้ง มู่ฮ่วนชิงเอาลูกผลตันไน่เลี้ยงพวกมัน พวกม้าก็ย่อมอารมณ์ดี

"เด็กดี ไม่มีผลไม้แล้ว วันหลังหากข้าหาผลไม้ได้จะมาหาเจ้าใหม่" มู่ฮ่วนชิงลูบม้า ม้าเอาหน้ามาสีนาง ให้ความสนิทสนมกับนางยิ่งนัก

อยู่ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น นางรู้ว่ามีใครบางคนมาที่นี่จึงรีบหลบไปซ่อนตัวหลังคอกม้า แล้วเก็บซ่อนลมหายใจของตนเอง

พอเห็นว่าผู้มาใหม่คือฝูเยี่ยนหลิน นางก็อดขมวดคิ้วไม่ได้

ท่านโหวผู้นี้ทำไมถึงมาคอกม้าด้วยตัวเองได้ล่ะ ปกติคนที่เข้าออกคอกม้าคือบ่าวที่มีหน้าที่ดูแลม้าหรือไม่ก็คนขับรถม้า น้อยนักที่จะเห็นผู้เป็นนายมาคอกม้าด้วยตัวเอง

ขณะที่กำลังสงสัยอยู่นั้น นางก็เห็นร่างแบบบางงามสง่าของใครอีกคน สตรีผู้นี้นางจำได้ อีกฝ่ายคือหลินรั่วโยว เป็นญาติผู้น้องห่างๆ ของท่านโหวที่คนรับใช้พูดกัน

นางตระหนักรู้ขึ้นมาทันที ที่แท้ทั้งสองคนนัดพบกันที่นี่

มองจากมุมที่นางอยู่ เห็นแต่แผ่นหลังของฝูเยี่ยนหลิน มองไม่เห็นสีหน้าของเขา แต่เห็นดวงตาคู่งามเปี่ยมความรู้สึกของฝ่ายหญิงได้ชัด ตลอดจนดวงหน้าน่ารักน่าเอ็นดูที่มีน้ำตาไหลออกมาหนึ่งหยด น้ำตาหยดนั้นหยุดอยู่ตรงท้องนิ้วของฝูเยี่ยนหลินที่ยกขึ้นมาปาดเช็ดให้อย่างอ่อนโยน

บุรุษสตรีทั้งสองยืนอยู่ตรงนั้น งดงามราวกับคนเป็นๆ เดินออกมาจากภาพวาด ช่างสมกันยิ่งนัก ประกอบกับความรู้สึกในดวงตาของหลินรั่วโยว ทำให้มู่ฮ่วนชิงนึกถึงเมื่อวานที่คุณหนูใหญ่ของจวนโหว

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 42 10/9/2561 BE 14:07

มาหานาง หาเรื่องมาพูดจากระแหนะกระแหนนาง บอกว่าพี่ชายของนางมีสตรีในดวงใจอยู่แล้ว ดูท่าสตรีในดวงใจคนนั้นก็คือหลินรั่วโยว

เมื่อเห็นสามีของตัวเองนัดพบกับหญิงอื่น มู่ฮ่วนชิงบอกไม่ถูกว่าความรู้สึกนั้นคืออะไร คนทางเหนือชอบแสดงความรู้สึกและเป็นคนชัดเจน ชอบใครก็จะบอกออกมาดังๆ ภาพที่บุรุษสตรีนัดพบกันแบบนี้ก็เห็นได้บ่อยๆ ฤดูใบไม้ผลิของทุกปีก็จะยิ่งเห็นชายหญิงนัดพบกันตามลำพังที่ทุ่งหญ้ามากขึ้น

ถึงอย่างไรนางก็อายุสิบเก้าแล้ว และไม่ใช่สตรีที่จะขังตัวเองอยู่แต่ในห้องไม่ออกไปไหน นางเผชิญโลกมาก็ไม่ถือว่าน้อย อีกอย่างฝูเยี่ยนหลินยังคงเป็นคนแปลกหน้าสำหรับนาง ดังนั้นต่อให้เห็นเขาพบกับหลินรั่วโยวลับๆ นางก็ไม่ได้รู้สึกอะไร

"ใคร!" อยู่ๆ ฝูเยี่ยนหลินก็ตวาด ดวงตาคมกริบคู่นั้นมองตรงมายังที่ที่นางซ่อนตัวอยู่

เอ๋? ถูกจับได้แล้วหรือ

มู่ฮ่วนชิงแปลกใจมาก ทั้งๆ ที่ตนเก็บลมหายใจแล้วแต่ก็ยังถูกเขาจับได้อีก ประสาทสัมผัสของคนผู้นี้เฉียบไวถึงเพียงนี้เชียวหรือ

"ออกมา!" เขาสั่งเสียงทุ้มเย็นชา

มู่ฮ่วนชิงใช้ความคิด นางเองก็ไม่ได้กลัว ในเมื่อถูกจับได้แล้ว นางจึงเดินออกไปอย่างสง่าผ่าเผย

ฝูเยี่ยนหลินเห็นนางแล้วก็ผงะ จากนั้นสีหน้าจึงเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง หลินรั่วโยวก็ไปแอบหลังญาติผู้พี่ด้วยความหวาดกลัวราวกับมู่ฮ่วนชิงเป็นแม่เสือกินคน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 43 10/9/2561 BE 14:07

นัยน์ตาเหยี่ยวของฝูเยี่ยนหลินแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาทันที เอ่ยหน้าง้ำ "เจ้าแอบฟังอยู่หรือ"

"เปล่า ข้ามาดูม้า" นางบอกไปตามตรง ไม่ได้มีท่าทางกระดากที่ถูกจับได้เลยสักนิด

แน่นอนว่าฝูเยี่ยนหลินไม่เชื่อ "ในเมื่อมาดูม้า แล้วทำไมต้องแอบด้วย"

"ท่านก็แอบข้าอยู่นี่ พอเห็นท่านมา ข้าก็เลยต้องแอบบ้าง"

เขาผงะ คิดไม่ถึงว่านางจะพูดจาโผงผางเช่นนี้

มู่ฮ่วนชิงก็ไม่รอให้เขาเอ่ยปากไล่ จึงรีบบอก "ทั้งสองท่านค่อยๆ คุยกันไปนะ รบกวนแล้ว" พูดเสร็จก็หันหลังกลับแล้วเดินจากมาด้วยความโล่งใจ คล้ายว่านางเป็นเพียงคนนอก

นางไม่โง่ที่จะไปถามเขาว่าเหตุใดถึงนัดพบสตรีอื่นลับหลัง การยื้อแย่งความรัก ความหึงหวง ความอิจฉาริษยาที่สตรีเรือนหลังทำกันพวกนั้น นางตัดสินใจแต่แรกแล้วว่าจะไม่ทำ เพราะนางไม่อยากเป็นภรรยาขี้บ่น

ในสายตาคนนอก งานแต่งงานนี้เป็นงานมงคลสมรสที่ฝ่าบาทพระราชทานด้วยพระองค์เอง คล้ายกับว่าได้หน้าและเป็นเกียรติยิ่งนัก แต่ได้หน้าแค่ภายนอกแล้วจิตใจที่อยู่ภายในนั้นไร้คุณธรรมจะมีประโยชน์อันใด

ฝูเยี่ยนหลินไม่มีนางอยู่ในใจ อยากจะเย็นชาใส่นาง หมางเมินนาง นางอาจต้องอยู่เป็นแม่ม่ายไปชั่วชีวิต เรื่องพวกนี้นางคิดไว้แล้ว และรู้จุดจบที่อาจเป็นไปได้ในภายภาคหน้าของตัวเองดี

การพร่ำบ่นเสียใจกับสิ่งที่พลาดพลั้งในอดีตและส่องกระจกสงสาร

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 44 10/9/2561 BE 14:07

ตัวเองอยู่ในเรือนหลังไม่ใช่สิ่งที่มู่ฮ่วนซิงจะทำ แม้ออกเรือนแล้ว นางก็ปฏิเสธที่จะใช้ชีวิตเป็นสตรีเรือนหลังที่คอยเดินตามหลังผู้อื่น อยู่เพื่อรอคอยความรักจากสามี หรือให้กำเนิดลูกชายเพื่อมีเกียรติและเป็นที่เคารพ

นางมีแผนของตัวเอง นางสามารถคิดหาวิถีทางอื่นให้ตัวเองได้ แน่นอนว่าถ้าหากสามารถอยู่อย่างสงบกับฝูเยี่ยนหลินได้นั้นย่อมเป็นการดี แค่เขาไม่มาหาเรื่องนาง นางก็จะไม่ไปหาเรื่องเขา

หนังสือสมรสแผ่นเดียวรั้งนางไว้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นฝูเยี่ยนหลินอยากทำอะไรหรือไปรักใคร นางจะไม่ไปถามไถ่

นางเดินเร็วมาก จึงไม่ทันเห็นแววตาครุ่นคิดลึกซึ้งที่ฝูเยี่ยนหลินมองแผ่นหลังของนางที่เดินจากไป

"พี่เยี่ยนหลิน?"

ได้ยินหลินรั่วโยวเรียกเบาๆ ฝูเยี่ยนหลินจึงได้ดึงสายตากลับมามองใบหน้าที่เป็นกังวลของนาง

"นาง...คงไม่ได้โกรธหรอกกระมัง ถ้าหากพี่เยี่ยนหลินรู้สึกลำบากใจเรื่องรับอนุก็ช่างมันเถิด..." นางกัดฟันขาวลงบนริมฝีปากเบาๆ แล้วก้มหน้าลงช้าๆ

ฝูเยี่ยนหลินขมวดคิ้วมุ่น เชยคางนางขึ้นมา เห็นดวงตาคู่งามมีประกายน้ำเอ่อขึ้นมาดังคาด

เขาตำหนิเสียงค่อย "กลัวอะไรเล่า มีข้าอยู่ ไม่ต้องกลัว เพียงแต่ไม่อาจให้ตำแหน่งภรรยาเอกเจ้าได้ ทำให้เจ้าต้องลำบากแล้ว"

หลินรั่วโยวรีบส่ายหน้า "ขอแค่ได้อยู่กับพี่เยี่ยนหลิน ข้าไม่รู้สึกลำบากเลย"

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 45 10/9/2561 BE 14:07

ฝูเยี่ยนหลินถอนหายใจ โอบนางเข้ามาในอ้อมอก แล้วเอ่ยปลอบด้วยเสียงแผ่วเบา "ข้าเข้าใจ ไม่ต้องร้องไห้แล้ว"

เดิมเขาจะแต่งงานกับหลินรั่วโยว นางเป็นคนนิสัยอ่อนโยน ช่างเอาอกเอาใจเขานัก ท่านพ่อท่านแม่ก็รักนาง เดิมนึกว่าภรรยาของเขาก็คือนางนี่แหละ ใครจะรู้ว่าพระราชโองการฉบับเดียวจะทำให้แผนเขาเสีย

ฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองบัลลังก์ได้ปีเดียว ราชสำนักก็ไม่สงบ แบ่งพรรคแบ่งพวกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือฝ่ายอัครเสนาบดีที่มีอัครเสนาบดีเป็นผู้นำ มีขุนนางเก่าแก่และขุนนางชั้นผู้ใหญ่เป็นกำลังหลัก อีกฝ่ายหนึ่งคือฝ่ายผู้มาใหม่ที่มีใต้เท้ามู่เป็นหัวหอก กำลังหลักคือขุนนางรุ่นเยาว์

พรรคฝ่ายปู่ของเขาติดตามฮ่องเต้องค์ก่อนยึดอำนาจ สนิทสนมแน่นแฟ้นกับพรรคอัครเสนาบดี พอมาถึงยุคของเขา แม้เขาและบิดาจะไม่ได้แสดงตัวชัดเจนว่าฝักใฝ่ฝ่ายไหน แต่บิดาของเขาไม่ลงรอยกับใต้เท้ามู่ เขาก็ย่อมไม่มีทางไปสู่ขอบุตรสาวสกุลมู่

แต่คิดไม่ถึงเลยว่าใต้เท้ามู่จะหน้าด้านไปทูลขอพระราชทานงานแต่งจากฝ่าบาท ทำให้เขาจำต้องแต่งมู่ฮ่วนชิงเป็นภรรยา

เขาเมินภรรยาที่เพิ่งแต่ง ตอนที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวต้องยกน้ำชาคารวะเขาก็ไม่ไป เพื่อแสดงให้เห็นว่าเจิ้นหย่วนโหวอย่างเขาไม่ถูกใจบุตรสาวของสกุลมู่ แต่งนางเข้ามาในบ้านก็ไม่ได้แสดงว่าจวนโหวจะเอนเอียงไปทางพรรคผู้มาใหม่ เขาฝูเยี่ยนหลินไม่ใช่คนที่ใครจะมาจูงจมูกได้ง่ายๆ

เขาตั้งใจเหินห่างมู่ฮ่วนชิง แต่กลับรู้สึกได้ว่านางก็ไม่ได้อยากจะเข้าใกล้เขามากเกินไป ตอนที่ทั้งสองสบตากัน นางก็ไม่ได้มีความเขินอาย

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 46 10/9/2561 BE 14:07

อย่างที่สตรีควรจะมี ทว่ากลับมองเขาอย่างสงบนิ่ง

แต่เขาไม่เชื่อนาง มู่ชางอิงเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย ไม่เคยทำเรื่องที่ไม่มีผลประโยชน์ ฉะนั้นการที่บุตรสาวสกุลมู่แต่งเข้าจวนโหวต้องไม่ใช่เรื่องที่จะดูเบาได้

มู่ชางอิงอยากจะดึงจวนโหวเข้าพวก ให้พวกฝ่ายอัครเสนาบดีเกิดความแคลงใจในจวนโหว เขาและบิดาจะไม่มีทางให้สกุลมู่ได้สมใจ

การตอบโต้ของฝูเยี่ยนหลินคือเขารับอนุคนใหม่เข้าบ้านสามวันให้หลัง เขาไม่เชื่อหรอกว่าฝ่าบาทจะทรงก้าวก่ายเรื่องรับอนุด้วย แน่นอนว่าเขารับหลินรั่วโยวเข้ามา โดยก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้บอกกล่าวมู่ฮ่วนชิงที่เป็นภรรยาเอก

แต่มู่ฮ่วนชิงไม่ได้ประหลาดใจสักนิดเดียว นางตระหนักเอาไว้แล้วในใจ ถ้าหากนางไม่ได้อยู่ในตำแหน่งภรรยาเอก ฝูเยี่ยนหลินเดิมตั้งใจจะแต่งหลินรั่วโยวเป็นภรรยาอยู่แล้ว และนางก็รู้ดีว่าทุกคนทั้งบนและล่างในจวนโหวกำลังชมละครของนาง

ด้วยเหตุนี้แม่สามีจึงเรียกนางไปโดยเฉพาะ เกลี้ยกล่อมนางว่าบุรุษมีสามภรรยาสี่อนุเป็นเรื่องธรรมดา ผิวเผินนั้นคือปลอบโยนนาง แต่ความจริงคือเตือนนางว่าอย่าเอะอะจนเรื่องไปถึงฝ่าบาท มิฉะนั้นทุกคนจะต้องเดือดร้อน ฝูหรงบุตรสาวคนโตที่อยู่ข้างๆ ได้โอกาสก็มาปรามนางกับเขาด้วย บอกนางว่าอย่าได้หึงหวง ระวังจะทำผิดกฎเจ็ดออก*

---

* กฎหมายการหย่าของจีนในสมัยโบราณ เรียกว่า 'เจ็ดออกสามไม่ไป' คือเหตุแห่งการหย่าเจ็ดข้อ ได้แก่ ไม่กตัญญูต่อบิดามารดาสามี ไม่มีทายาท คบชู้สู่ชาย ริษยาหึงหวง เป็นโรคร้าย ปากมากช่างนินทา ลักขโมย โดยหากมีเหตุหนึ่งข้อก็สามารถหย่าได้ แต่ถ้าภรรยาตรงตามข้อใดข้อหนึ่งในเหตุที่ไม่อาจหย่าสามข้อ ได้แก่ ไม่มีบ้านเดิมให้กลับ ไว้ทุกข์บิดามารดาสามีครบสามปี หรือแต่งงานกันตั้งแต่สามียังยากจนจนภายหลังร่ำรวยขึ้นมา สามีจะไม่สามารถหย่าภรรยาได้

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 47 10/9/2561 BE 14:07

มู่ฮ่วนซิงไม่เพียงไม่โกรธ แต่ยังรับคำอย่างนอบน้อม ขณะเดียวกันก็ช่วยเสริม "ท่านแม่และท่านพี่กล่าวได้ถูกต้อง เหมือนอย่างท่านพ่อของข้า เรือนหลังนั้นรับอนุมาถึงห้าคนแน่ะ! ท่านพ่อสามีก็ยังมีอนุสี่คน ไม่เพียงแค่นั้น ได้ยินว่าเหล่าขุนนางที่บรรดาศักดิ์เทียบเท่าท่านโหวของพวกเรา อย่างน้อยๆ ก็มีอนุสี่ห้าคนคอยปรนนิบัติ เรือนหลังของเจิ้นหย่วนโหวของเราก็อย่าได้น้อยหน้าผู้อื่น ท่านโหวสง่างามโดดเด่น อนาคตยาวไกลสุดประมาณ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรับอนุหกคน จึงจะไม่เป็นการเอาเปรียบท่านโหว"

นางบอกอย่างห่วงใยและจริงใจ ขณะเดียวกันก็ยังเสนอตัวว่า ถ้าหากต้องการ นางจะไปสืบข่าวแล้วคัดบรรดาสตรีสูงศักดิ์ที่คุณสมบัติไม่เลวมาให้แม่สามีและน้องสามีตรวจดูแล้วมาปรึกษากัน

นางบอกอย่างกระตือรือร้น แต่กลับทำให้แม่สามีและน้องสามีทั้งสองคนพูดอะไรไม่ออก พอนางจากไปแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าแห่งจวนโหวก็หันไปมองบุตรสาว

"เจ้าว่าที่นางพูดเมื่อครู่นี้จริงหรือเท็จ"

ฝูหรงเบะปาก แค่นเสียงหึบอก "ย่อมเป็นเท็จอยู่แล้วเจ้าค่ะ ข้าไม่เชื่อหรอกว่านางจะใจกว้างถึงขั้นที่จะหาคนมากมายมาเติมเต็มห้องพี่ใหญ่ได้ขนาดนั้น"

ฮูหยินผู้เฒ่าพยักหน้าเห็นด้วย "ธิดาสกุลมู่คนนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ เพิ่งจะแต่งงานหมาดๆ สามีก็รับอนุเข้าบ้าน นางยังนิ่งได้ขนาดนี้ ทำให้มองพิรุธไม่ออกเลย แล้วยังคิดจะเป็นฝ่ายช่วยหาอนุเพิ่มให้สามีอีก แต่ตระกูลที่นางเอ่ยถึงพวกนั้นมีผลประโยชน์ต่อจวนโหวของเราจริงๆ แหละ

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 48 10/9/2561 BE 14:07

คิดดูแล้วก็ค่อนข้างมีเหตุผล ข้ายังรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก"

ฝูหรงเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ "ท่านแม่ ท่านคงไม่ได้คิดจะหาอนุมาเพิ่มให้พี่ใหญ่จริงๆ หรอกใช่หรือไม่เจ้าคะ"

ฮูหยินผู้เฒ่ากลอกตาใส่บุตรสาว "เจ้าโง่หรือไร พี่ใหญ่ของเจ้าเพิ่งจะแต่งงานได้ไม่ถึงสิบวันก็รับรั่วโยวเข้าบ้าน พวกเรายังต้องช่วยป้องกันไม่ให้จิ้งจอกเฒ่าแซ่มู่กราบทูลฝ่าบาทเรื่องพี่ใหญ่ของเจ้า แล้วจะหาอนุมาเพิ่มอีกได้อย่างไร อีกอย่าง ด้วยนิสัยอย่างพี่ใหญ่ของเจ้ามีหรือจะยอม!"

พอพูดถึงคนแซ่มู่ ฝูหรงก็แค่นเสียงหึเย็นชา "ถ้าหากไม่ใช่เพราะสกุลมู่วางอุบาย ใช้พระราชโองการบีบให้พี่ใหญ่แต่งงานกับหญิงคนนั้น พี่รั่วโยวก็คงไม่ต้องเป็นอนุหรอก" ฝูหรงยืนอยู่ฝั่งหลินรั่วโยวญาติผู้พี่ ยิ่งรู้สึกผิดแทนพี่ใหญ่ หญิงคนนั้นช่างแตกต่างกับพี่รั่วโยวเหลือเกิน

พอคิดถึงว่าพี่รั่วโยวได้รับความไม่เป็นธรรม นางก็ปวดใจ จึงย่อมเอาบัญชีนี้ไปคิดกับมู่ฮ่วนซิง

ฮูหยินผู้เฒ่าส่ายหน้า "แต่งก็แต่งแล้ว พระราชโองการของฝ่าบาทจะฝ่าฝืนมิได้ ได้แต่ทำให้รั่วโยวต้องลำบาก แม้จะเป็นอนุ แต่มีข้าอยู่ทั้งคนจะไม่มีทางปล่อยให้นางต้องเสียเปรียบแน่ ว่ากันตามตรง ฐานะก็เป็นเพียงสิ่งที่คนภายนอกมอง พอปิดประตูแล้วก็ยังใช้ชีวิตได้เหมือนสามีภรรยา ข้าและพี่ใหญ่ของเจ้าจะคอยปกป้องนางเอง"

ฝูหรงหัวเราะแล้วบอก "ข้าก็ปลอบพี่รั่วโยวแบบนี้แหละ เป็นอนุแล้วอย่างไรล่ะ ต้องดูว่าคนที่พี่ใหญ่ชอบน่ะคือใคร ขอเพียงให้กำเนิดบุตรชายทายาทในภายภาคหน้าก็ยังตกอยู่ในมือนางมิใช่หรือ หญิงแซ่มู่ผู้นั้นอย่าได้ฝันเลย"

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 49 10/9/2561 BE 14:07

ฮูหยินผู้เฒ่าและธิดาคุยหัวเราะกันสองคนในห้อง โดยไม่รู้เลยสักนิดว่าเงาร่างที่อยู่นอกหน้าต่างได้จากไปเงียบๆ

มู่ฮ่วนชิงได้ยินคำพูดเหล่านั้นทุกคำไม่มีตกหล่น นางส่ายหน้าเรือนหลังแต่ละที่ต่างกันเพียงเล็กน้อยจริงๆ ทั้งแก่งแย่งชิงดี ขี้ระแวงสงสัย สู้กันไปสู้กันมาอยู่อย่างนั้น

นางใช้วิชาตัวเบาจากไปเงียบๆ ร่อนลงพื้นอย่างไร้สุ้มเสียงตรงที่สาวใช้รออยู่ แสร้งทำเป็นเพิ่งเข้าห้องน้ำเสร็จแล้วเดินออกมา เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนของตนเองต่อไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 50 10/9/2561 BE 14:07